Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 181 (3431)

СЕРЕДА, 29 вересня 2004 року

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

А що насправді показали запоріжці?

Творчий звіт майстрів мистецтв та художніх колективів Запорізької області розпочався в Національному палаці «Україна» величавою, з чималою кількістю учасників, театралізованою композицією «Козацька слава». А якою б іще? Адже, мабуть, не зрозуміли б глядачі організаторів цієї мистецької акції, якби розпочалася вона якось інакше. Втім, можна по-різному. Це залежить від творчого задуму, ідейної спрямованості звіту-концерту.

Запоріжці-сучасники одразу сказали: ми не забуваємо свого коріння, свого славного історичного джерела — запорозьке козацтво, котре змурувало перші підвалини української державності. І свій звіт назвали впевнено і дещо навіть гордовито: «Ми — запорожці!» Актори обласного академічного українського музично-драматичного театру ім. В. Магара, багато художніх колективів, серед яких були народні, заслужені й студентські хори, вдало відтворили час, коли козацтво на Запорозькій Січі очолював Байда-Вишневецький.

(Закінчення на 3-й стор.).

Верховний Суд звернувся до Конституційного

Сьогодні Конституційний Суд України розпочне розгляд справи щодо конституційності положень статті 69 Кримінального кодексу (КК) України. Ініціатором розгляду став Верховний Суд України, який вважає, що передбачене статтею 69 КК призначення м'якшого покарання нижче від найнижчої межі, встановлених в санкціях статей КК, лише за вчинення особливо тяжкого, тяжкого злочину або злочину середньої тяжкості не відповідає статті 24 Конституції України.

ДО 60-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Слово до бойових побратимів

Я — сапер-розвідник 478-го окремого саперного батальйону 336-ї Житомирської стрілецької дивізії, який пройшов територією Київської, Житомирської, Хмельницької, Тернопільської, Львівської областей, через Польщу, Німеччину і аж до Праги, хотів би через газету «Голос України», яку передплачую з 1 січня 1991 року, поздоровити всіх побратимів по зброї і весь народ України із святом 60-річчя визволення рідної Вітчизни.

Микола НЕДАШКІВСЬКИЙ, кавалер орденів Слави II і III ст., Вітчизняної війни II ст., «За мужність» III ст., інвалід II групи.

Макарівка Іванківського району Київської області.

ПЕРЕВЕРНУТИЙ СВІТ

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Що цей знімок перевернуто — видно одразу. Жарти жартами, а сучасна наука здатна всерйоз перевернути світ. А чи поставить потім на місце? Про це, зокрема, йдеться на II Національному конгресі з біоетики, що відбувається в Києві.

Матеріал читайте на 5-й сторінці.

ПЕРЕВЕРНУТИЙ СВІТ

У НОМЕР

Волинянин розгулював Луцьком з «француженкою»

Літнього мешканця Рудки-Червинської, що в Камінь-Каширському районі, Степана Приходька з бойовою гранатою часів другої світової війни затримали в холі Волинської облдержадміністрації працівники державної служби охорони.

Протягом двох днів він з гранатою у звичайному поліетиленовому пакеті побував у Волинському облмуздрамтеатрі на концерті Міжнародного фестивалю українського фольклору, ходив людними вулицями центру міста, їздив у переповнених тролейбусах, відвідував магазини. А потім завітав до облдержадміністрації, щоб показати там свою знахідку та, за його словами, передати її до краєзнавчого музею. Тут його і затримали.

Фахівці вибухо-технічної служби обласного управління внутрішніх справ знешкодили гранату. Вони твердять, що її вибухова сила була вища, ніж у відомої гранати Ф-1. За словами старшого експерта-вибухотехніка Ігоря Гончарова, граната — бойова із зарядом, так звана «француженка», могла вибухнути від «прогулянок містом» будь-коли. У міськвідділі міліції горе-піротехніка суворо попередили й відпустили додому, **повідомляє наш власний кореспондент Микола ЯКИМЕНКО.**

Розкрито вбивство Омерових

Кримська міліція розкрила вбивство ветерана кримськотатарського національного руху Сервера Омерова і його дружини Алії, вчинене 22 вересня. Про це на прес-конференції в Сімферополі повідомив виконувач обов'язків начальника кримської міліції Микола Пихтін. Основного підозрюваного — 29-річного мешканця Запорізької області, раніше двічі засудженого — було затримано вже 25 вересня. Взято під варту і двох його спільників, мешканців Сімферополя — 25-річного чоловіка і 33-річну жінку.

За словами М. Пихтіна, мотивом убивства стало пограбування. Підозрюваний бував у квартирі потерпілих, де виконував ремонтні роботи, **передає «Інтерфакс-Україна».**

Эх! Прокочуся на «Стахановці»

На Стахановському машинобудівному заводі випущено одразу два нові види продукції — пасажирський ліфт та ескалатор ЕП-14 «Стахановець». За підрахунками фахівців, в Україні протягом найближчих п'яти років заміні підлягають не менш як 30 тисяч цих піднімальних механізмів. Зокрема, в Луганській області, за даними Держнаглядохоронпраці, потрібно замінити 2650 ліфтів. Проблему береться розв'язати «Стахановмаш».

Нині, коли у великих містах триває інтенсивне будівництво, висока потреба у поповерхових ескалаторах нового покоління. А «Стахановець» — саме те, що необхідно: споживана потужність електродвигунів головного привода більш як у два рази нижча, порівняно зі старими моделями, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Голову знайшли на стежці

«Зникла дитина!» — з розпачем звернулися до міліції батьки четвертокласника однієї зі шкіл Яремчі. Хлопчик після уроків не повернувся додому. Наступного дня співробітник прокуратури, прямуючи стежкою поблизу лінії електропередач, натрапив на жахливу знахідку... обпалену голову десятирічного Богдана. Згодом знайшли також тіло хлопця, яке висіло на металевій опорі лінії електропередач.

За повідомленням прес-служби ГУ МНС області, прокуратура проводить розслідування. Утім, є версія: хлопець заліз на опору лінії електропередач по дереву, що росте поблизу, і, послизнувшись, упав — шиєю на провід, який був під напругою. Струм і відтяв дитині голову, **повідомляє наш власний кореспондент Дарина НАЗАРЧУК.**

ВІЙСЬКО

Олександр КУЗЬМУК:

«Україна має право на завершення місії в Іраку»

Міністр оборони України Олександр Кузьмук у розмові з кореспондентом Бі-бі-сі запевнив, що військова реформа триватиме, жодного кроку назад не буде. Просування України до НАТО відбуватиметься відповідно до офіційного курсу нашої держави.

Щодо миротворчої місії в Іраку, то Міністр оборони зазначив: «Я вважаю, що Україна свою історичну місію виконала... і вона має повне право порушити питання про поетапне скорочення свого контингенту та завершення місії в Іраку».

Коротко про важливе

Учора

■ У Донецьку відкрито XI міжнародний фестиваль «Зірки світового балету».

Сьогодні

■ У Києві відбудеться «круглий стіл» «Проблеми голосування українських виборців за кордоном».

Завтра

■ У Національному банку розпочнеться семінар на тему «Актуальні питання організації готівкового обігу в Україні».

Податкова виводить зерно з тіні

Протягом минулого місяця підрозділами податкової міліції виявлено більш як 700 порушень податкового законодавства в агропромисловому комплексі. Під час виконання операції «Зерно» вилучено вісім тисяч тонн зерна і вдалося запобігти необґрунтованій компенсації ПДВ на суму 46 мільйонів гривень. Про це на прес-конференції розповів перший заступник глави Державної податкової адміністрації, начальник податкової міліції генерал-полковник Віктор Жвалюк **(на знімку — праворуч).** Він наголосив, що запобігання процесам тінізації та скорочення кількості правопорушень на ринку зерна — в переліку першочергових завдань його відомства.

У результаті проведення операції порушено 108 кримінальних справ, найбільше зерна вилучено в Одеській, Кіровоградській, Київській, Дніпропетровській, Херсонській, Черкаській областях та в Криму. Як заявив Віктор Жвалюк, профілактика зловживань на ринку зерна, зруйнування шахрайських схем ухилення від податків у цій галузі на сьогодні є актуальними проблемами держави.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

72 відсотки опитаних українців вважають, що підвищення урядом пенсій та стипендій є передвиборним кроком

«Він нам як рідний син допомагає...»

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Завдяки турботам народного депутата Віктора Тимошенка в Чигирині добудовано житловий будинок для медпрацівників, газифіковано приміщення територіального центру з обслуговування ветеранів, закуплено музичні інструменти для районного будинку культури, відкрито дитячий боксерський клуб. Справжньою історичною подією для колишньої гетьманської столиці, якою опікується народний обранець, стало спорудження і відкриття величного собору Казанської Божої Матері — першого відновленого храму за останнє століття.

— Він нам як рідний син допомагає, — поділилася старенька жителька Чигирина Марія Дмитрівна Шуляк. — Так склалася доля, що залишилася я на схилі літ сама. Дякуючи Віті (так називає парламентаря старенька. — **Авт.**), до моєї хати проведено газ, і тепер душа в теплі. І від слова доброго, і від підмоги.

Та все-таки, очевидно, найбільше вдячні Віктору Тимошенку ті батьки, чиї діти перемогли в конкурсі, який щороку проводить благодійний фонд народного депутата на право завоювати грант на навчання у вищих навчальних закладах країни. Понад 260 юних смілян, кам'янчан, чигиринців навчаються нині у найпрестижніших університетах.

На святі в Чигирині, коли все місто і район вітали Віктора Анатолійовича з днем народження, від імені матерів студентів, Світлана Стаско подарувала народному обранцеві вишиту сорочку — на щастя і долю...

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: перед концертом на стадіоні Кам'янки Віктора Тимошенка вітали короваєм і величальною піснею.

Фото автора.

Людині, яка кидає брудом в інших, ніхто не потисне її нечисту руку

Заява фракції Соціалістичної партії України

Отруєння Ющенка стало піарприводом не лише для цинічних заяв Генерального прокурора України Васильєва, але, на жаль, і приводом для не менш цинічних вчинків ряду осіб із команди потерпілого кандидата в Президенти. Вчора своїм виступом на «5-му» телеканалі, що належить структурам «Нашої України», народний депутат Євген Червоненко, на радість всім провладним засобам масової інформації, дав чудове алібі для Януковича, Медведчука та їхньої компанії. Червоненко заявив, що отруєння Ющенка вигідне аж ніяк не Януковичу, Медведчуку й Кучмі, а Олександру Морозу.

Десять років Олександра Мороза звинувачували у всіх смертних гріхах професійні кучмофіли, частина яких окопалася, на жаль, і в команді Віктора Андрійовича Ющенка. Їхні абсурдні випади аж ніяк не змогли похитнути довіру виборців до Олександра Мороза, тому що свою особисту порядність Олександр Олександрович доводить не скандалами, а конкретними справами. Люди, на кштапт Червоненка, прагнуть наперекір здоровому глузду будувати передвиборну кампанію Ющенка на скандалах і конфліктах. За ними не стоїть жодна політична сила, але вони організовують провокації проти інших опозиційних кандидатів у Президенти — проти соціалістів, проти комуністів, проти виборців, які не визначилися до цього часу. Складається враження, що частина команди Ющенка свідомо працює на «підтанцьовках» у телеканалів Медведчука.

Не хочеться вірити, що створення скандального образу Ющенка — стратегія всіх керівників його штабу. Не хочеться вірити, що Юлія Тимошенко або Анатолій Гриценко могли б запропонувати Ющенку такий скандальний план. Тому фракція Соціалістичної партії і керівництво виборчого штабу Олександра Мороза вимагають від виборчого штабу Віктора Ющенка негайного офіційного спростування відверто брехливої інформації депутата Червоненка, а також офіційних вибачень. В іншому разі виступ Червоненка соціалісти розглядатимуть як свідомий зрив командою Ющенка домовленостей про чесні вибори. Ми вимагаємо зробити це спростування у той же ефірний час і в тому ж обсязі, в якому виступав Червоненко.

Соціалісти не збираються на радість Червоненку, Піховшеку, Гельману роздмухувати скандал, організований сподвижниками Віктора Ющенка. Ані Олександр Мороз, ні депутати фракції соціалістів не збираються ні за яких обставин підігрувати чорним технологіям влади і вести діалог у суспільстві, використовуючи брудні випади з особистими образами. Мораль і порядність повинні бути вище амбіцій. Людині, яка кидає брудом в інших, ніхто не потисне її нечисту руку.

Іван БОКИЙ,
заступник керівника фракції.

24 вересня 2004 р.

ГПУ не знає, чим поцілили в прем'єра, але замах на Ющенка розслідує об'єктивно

На позавчорашньому брифінгу речник Генпрокуратури Сергій Руденко поінформував про останні новини в розслідуванні і застарілих, і свіжих резонансних справ. Найперше факт замаху на життя кандидата в Президенти Віктора Ющенка досліджуватиме не СБУ, як спочатку планувалося, а відомство Геннадія Васильєва.

За словами Сергія Руденка, матеріали справи вже передано в ГПУ — «для об'єктивності і повноти розслідування». Після того, як факт вечері Віктора Ющенка в компанії керівників Служби безпеки напередодні раптового і загадкового захворювання став надбанням широких мас, розслідування справи на вулиці Володимирській викликало б багато, м'яко кажучи, мульких нюансів. Хоча, як стверджує голова прес-служби ГПУ, «це ні про що не свідчить і нічого не доводить. Ліпше, щоб було саме таким чином».

Воно, звичайно, то ліпше, але після скептичних коментарів до історії з отруєнням, на які Генпрокурор Геннадій Васильєв не поскупився на минулій прес-конференції, залишається певний сумнів у «повноті й об'єктивності» розслідування на вулиці Різницькій. Але оскільки іншого нам поки що не дано, доводиться чекати на попередні висновки «важняка» ГПУ, якому доручено справу з «рициновим присмаком». І, звичайно, сподіваться на результати діяльності парламентської слідчої комісії на чолі з колишнім контррозвідником Володимиром Сівковичем.

Ще один — найрезонансніший останніми днями замах в Івано-Франківську. За словами Сергія Руденка, тут «не вдалося інформацію про те, яким предметом кидали у Прем'єр-міністра, кандидата в Президенти Віктора Януковича».

— Процесуальні рішення можуть прийматися відповідно до тих фактів, які будуть у справі, — зауважив голова прес-служби і додав, що розслідуванням її займається МВС. За останніми даними, її кваліфікацію поки що не змінили: метання «неопізнаних предметів» розціюється як хуліганство.

Ще одна цікава подробиця стосується «архівної» справи Гончарова. Сергій Руденко підтвердив інформацію про затримання одного з інспекторів режиму і охорони Лук'янівського СІЗО, де загадково помер колишній убозівець-перевертень, автор відомих «посмертних» листів Ігор Гончаров. Щоправда, крім констатації факту, що інспектор затриманий у рамках кримінальної справи за фактом перевищення посадових повноважень і завдання екс-офіцеру міліції тілесних ушкоджень, інших «таємниць слідства» нам не розсекретили.

Речник ГПУ згадав і про справу Пукача — начальника «наружки», що вела спостереження за Георгієм Гонгадзе, а потім знищила всі речдокази цього. Тепер постає запитання, зізнався пан Руденко, «яким чином можна встановити обставини зникнення документів»? Напевно, тільки це питання заважає слідству ознайомити нас з відповіддю про обставини зникнення самого Гонгадзе?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Журналісти просять дати тлумачення закону

До Івано-Франківського міського суду вдруге за час цьогорічних передвиборних перегонів надійшла скарга від довіреної особи кандидата на пост Президента Віктора Януковича у 85-му виборчому окрузі Володимира Швадчака на неправомірні дії газети Івано-Франківської міської ради «Західний кур'єр». Скаржник вважає, що публікацією на своїх сторінках звернення Івано-Франківського обласного об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта», в якому міститься заклик підтримати на виборах Віктора Ющенка, часопис порушив принцип рівних умов для всіх претендентів на найвищу державну посаду. Представники газети намагалися переконати суд, що згаданий матеріал не є агітаційним, а лише інформаційним. Такої позиції дотримується і голова обласного об'єднання «Просвіта» Степан Волковецький.

Розглянувши матеріали і докази у справі, суд задовольнив скаргу довіреної особи Віктора Януковича і визнав дії редакції неправомірними. Таке само рішення суд виніс раніше по іншій публікації цієї газети.

Ситуація, що склалася, стала предметом обговорення на засіданні секретаріату обласної організації НСЖУ. Журналісти вважають, що в чинному законодавстві закладено суперечності, які дають можливість вільно трактувати норми закону. Найголовніше те, що нечітко визначено поняття «політична реклама» і «політична агітація», через що редакції потрапляють у правові пастки. З огляду на це керівний орган обласної організації НСЖУ направив звернення до ЦВК, Комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації і Національної спілки журналістів України, в якому просить дати коментарі до спірних положень закону про вибори Президента.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Діалог за зачиненими дверима

«Ми прибули як друзі української держави для того, щоб обмінятися думками з приводу ситуації в Україні напередодні президентських виборів», — наголосив керівник делегації тимчасового комітету Парламентської асамблеї Ради Європи зі спостереження за президентськими виборами в Україні Дорос Крістодулідес на зустрічі в ВР з кандидатами на пост Президента України. Представники ПАРЄ, які репрезентують різні політичні сили в Раді Європи, провели дискусію з кандидатами на посаду глави української держави. І висловили сподівання, що Україна, як повноправний член ПАРЄ, повністю виконає всі зобов'язання, які вона взяла на себе, як член Ради Європи, в тому числі й щодо проведення демократичних і чесних виборів. На зустріч із делегацією ПАРЄ прийшли лише восьмеро кандидатів у Президенти України — Василь Волга, Наталія Вітренко, Микола Грабар, Сергій Комісаренко, Олександр Мороз, Володимир Нечипорук, Олександр Ржавський та Леонід Черновецький. А розпочався діалог з конфлікту: деякі з кандидатів на посаду Президента стали вимагати, щоб зустріч відбулася за участю преси. Кандидати у Президенти один за одним на знак протесту почали покидати залу засідань. Однак надалі зустріч тривала за закритими дверима.

Юліана ШЕВЧУК.

Янукович робить ставку на...

Відбулася зустріч українського прем'єра Віктора Януковича з російськими журналістами, **повідомляють «Інтерфакс-Україна» та Страна. Ru.** Вона виявилася дуже цікавою кількома моментами. По-перше, кандидат у Президенти України вперше (!) за два роки прем'єрства заявив, що «російська мова має бути другою мовою на території України і другою державною».

Не менш сенсаційно пролунала і заява прем'єра про можливу відмову України від вступу до НАТО. Янукович наголосив, що в разі його обрання Президентом Україна не вступатиме до НАТО, однак розвиватиме відносини з альянсом. За його словами, вступ до НАТО означав би запровадження єдиних стандартів озброєнь і, як наслідок, закриття «цілого сектору економіки — військово-промислового». «Що означає запровадження стандарту НАТО? Це означає закрити заводи, вішати на них замок і купувати зброю. Ми цього допустити не можемо», — сказав В. Янукович. За його словами, систему безпеки в Європі потрібно будувати на новій основі. «Україна має посідати своє місце в системі європейської безпеки, реформуючи власну армію. Україна не уявляє, як можна побудувати систему європейської безпеки без Росії, ми вирішуватимемо це питання разом із Росією», — зазначив прем'єр.

Ризикують стати бомжами

100 мешканців гуртожитку київського заводу «Ленінська кузня». Їх разом з дітьми виселяє на вулицю рідний завод, а будинок по вул. В. Сурікова, 5, продається. Учора вони пікетували Фонд державного майна України.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

— З травня ми відстоюємо свої права на житло в судах. У гуртожитку нині проживають колишні й нинішні працівники «Ленкузні». Ми маємо пільги у разі виселення. У нас постійна київська прописка і ми стоїмо на квартоблку на муніципальне житло, — пояснили пікетувальники.

З 2000 року вони домагаються передачі свого спільного будинку на баланс міста. Мер столиці навіть підписав відповідне розпорядження, а Солом'янський район міста займається цим питанням. Однак ВАТ «Завод «Ленінська кузня» свого віддавати не хоче. На загальних зборах акціонерів приймається рішення про відчуження гуртожитку по вул. Сурікова, 5, зі статутного фонду підприємства з метою продажу. У спеціальному виданні «Мир квартир» цього року вже друкуються оголошення про продаж чотириповерхового будинку по вулиці Сурікова за ціною 530 доларів за квадратний метр. До того ж номер будинку не вказують...

— Ми жадаємо від фонду згоди на передачу будинку нашого гуртожитку в комунальну власність Києва, — була відповідь.

Заступник директора Департаменту з питань управління корпоративними правами держави у відкритих акціонерних товариствах Євген Курінний, посилаючись на закон про державну програму приватизації, заявив:

— Навіть якщо проведуть відчуження, воно буде незаконним. Дирекція заводу нам відповідально заявила, що продажу не буде.

— Але щодня до нас у гуртожиток приходять покупці, — парирували потенційні виселенці....

Р. S. Редакція «ГУ» стежить за цим «квартирним питанням». Подробиці у найближчих номерах газети.

Ольга ВІТЕР.

Вибори-2004

Міжнародна організація зі спостереження за виборами в країнах СНД «CIS EMO» виявила низку порушень під час передвиборної кампанії в Україні. Про це повідомили представники організації на вчорашній прес-конференції.

* * *

Кандидат у Президенти, лідер всеукраїнського політичного об'єднання «Єдина родина» Олександр РЖАВСЬКИЙ переконаний, що запровадження п'ятивідсоткового податку з обороту і створення міні-підприємств з виробництва споживчих товарів розв'яжуть проблему безробіття в нашій країні.

* * *

Центральна виборча комісія перевірила та врахувала підписи на підтримку шести кандидатів на пост Президента — Віктора ЯНУКОВИЧА, Наталії ВІТРЕНКО, Олександра БАЗИЛЮКА, Ігоря ДУШИНА, Миколи ГРАБАРА, Юрія ЗБІТНЄВА та дозволила їм продовжити виборчу кампанію.

* * *

Кандидат на президентський пост Леонід ЧЕРНОВЕЦЬКИЙ пропонує під час одержання, поновлення або обміну паспорту звільнити від сплати державного мита громадян, доходи яких менші за прожитковий мінімум.

* * *

Кандидат на посаду Президента, лідер партії ППУ Анатолій КІНАХ у рамках передвиборного туру протягом 28—30 вересня перебуватиме в Одеській області.

* * *

Запровадити регулярну звітність Президента України та інших вищих посадових осіб у державі про результати своєї діяльності у загальнодержавних, регіональних і місцевих ЗМІ, зокрема на радіо та телебаченні, у разі своєї перемоги обіцяє кандидат на пост Президента Микола ГРАБАР.

За повідомленнями власних кореспондентів та інформагентств.

Рада та правління Національної асоціації цукровиків України «Укрцукор» висловлюють щире співчуття Загородньому Григорію Дмитровичу, депутату Верховної Ради України двох скликань, Голові Ради Національної асоціації цукровиків України, у зв'язку з тяжкою втратою — передчасною смертю його дружини

Раїси Вікторівни.

СПОРТ

Потужний завершальний акорд

Передостанній день Параолімпіади в Афінах ознаменувався видатними досягненнями українських атлетів. Збірна України з футболу (ДЦП) виборола золоті нагороди. У фінальному матчі наша команда перемогла збірну Бразилії — 4:1. Голи: Кабанов, 2, Ліма, 19 (автогол), Дутко, 46, Антонюк 63 — Гумайрес, 29.

Чемпіони виступали в такому складі: Євген Жухнін, Віталій Трушев, Тарас Дутко, Анатолій Шевчук (Денис Пономарьов, 55), Сергій Вакуленко, Володимир Кабанов, Володимир Антонюк (Андрій Цуканов, 63). Тренер — Сергій Овчаренко.

Три медалі наостанок поклали до командної скарбнички плавці. «Вічно срібна» плавчиня Олена Акопян, нарешті, стала чемпіонкою Параолімпіади, вигравши дистанцію 50 м вільним стилем. І заплакала, коли на її честь лунав Гімн України.

Естафетна чоловіча збірна 4х100 м (комплекс) — Сергій Кліпперт, Олександр Мащенко, Сергій Демченко, Дмитро Алексєєв — виборола «золото». Срібна нагорода у Дмитра Крижанівського (50 м в/с).

Бронзові фініші були в легкоатлетів: Інни Дяченко (400 м), Івана Кіценка (потрійний стрибок) і чоловічої естафетної команди (4х100 м) — Андрій Жильцов, Андрій Онуфрієнко, Сергій Норенко, Олександр Дрига.

В активі команди України — 55 медалей: 24 золоті, 12 срібних і 19 бронзових. Це шосте загальнокомандне місце. Попереду нашої команди: 1. Китай — 141 медаль (63 золоті, 46 срібних, 32 бронзові). 2. Німеччина — 93 (35, 30, 28). 3. США — 88 (27, 22, 39). 4. Канада — 70 (27, 19, 24). 5. Австралія — 99 (26, 37, 36).

Учора XII Параолімпійські ігри завершилися.

* * *

Футбол. Чемпіонат Європи серед юніорів (U-19). Перший відбірний раунд. Київ. 27 вересня — 1 жовтня. Польща—Швейцарія. 3:1. Молдова—Україна. 1:0.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ФОТОФАКТ

Срібним призером Параолімпіади в Афінах стала 35-річна кримчанка Тетяна Якибчук (клас F33). Відправивши снаряд на 6 м 43 см, вона встановила світовий рекорд. Та оскільки в секторі змагалися представниці різних класів ураження (хвороб), «золото» за сумою показників дісталася мексиканці.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ (Укрінформ).

А що насправді показали запоріжці?

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

(Початок на 1-й стор.).

Та ось дещо затягнутий і малодинамічний пролог, на подив глядачів, перериває «Гопак». Чому на подив? А тому, що далі, за програмою, обіцяли відтворити призабутий в цьому краї Покровський ярмарок. До того ж «Гопак» не козаки виконували, і то був не танок, а музичний твір з балету «Гаяне». Звичайно, бездоганно виконав його академічний симфонічний оркестр обласної філармонії. Але через таку непослідовність перехід від «Козацької слави» до масштабної композиції «Запорізька родина на Покровському ярмарку» був невдалий. А в цій композиції область показала свої численні національні колективи.

В кінці першого відділення, після народної пісні «Козак гуляє весілля» — знову «Гопак». Цього разу танок дуже старанно виконали заслужений ансамбль танцю України «Запорожець» Палацу культури ВАТ «Мотор Січ» та інші танцювальні колективи.

У другому відділенні переважали класичні й академічні твори. Тут домінував згаданий симфонічний оркестр під орудою народного артиста України В'ячеслава Редя. Можна було переконатися: в Запорізькому краї класику вміють виконувати й шанують так само, як і козацьке мистецтво. Високу майстерність показала чудова капела бандуристів, ансамблі домристів і сопілкарів. Зачарував дует акордеоністів — Сергій Пелюк і Володимир Мажура.

Та не обійшлося без непорозумінь і в другому відділенні. Скажімо, звучить «Спортивна сюїта». Енергійно й захопливо виконують її колективи дитячо-юнацьких спортивних шкіл, танцювальні ансамблі. І ось на сцену запрошують олімпійських чемпіонів, уродженців області. Ось-ось зала підхопиться і вітатиме героїв, які прославили Україну. Не встигли встати глядачі — чемпіонів закрила завіса.

Уже за завісою, без будь-якого відеосупроводу, лунала прем'єра пісні Є. Пасічника та П. Ребра «Україні-матері» у виконанні народної артистки України Любові Малицької. Услід — знову прем'єра пісні «Запорізька земля», і знову Є. Пасічника. Прекрасно, що були прем'єри. Але, кажуть експерти, то не кращі твори з доробку Є. Пасічника. Та й глядачі не дуже

аплодували... Були в звіті й інші недоречності: то невідомо, хто автор твору, то звідкіля виконавець. Приміром, «Темну ніч» В. Галун виконувала Інна Гапон-Клименко. З якого вона міста, з якого колективу? Треба було лише здогадуватися.

Оті огріхи не зіпсували свята. Але краще б їх не було. Адже області є з чим їхати до столиці. Треба лиш дбати, щоб усе це можна було добре роздивитися і почути. Щоб це хвилювало. В цьому сенсі пощастило виставкам: образотворчого мистецтва, «Хортиця крізь віки», декоративно-ужиткового мистецтва та іншим. Біля них було людно!

Яків ГАЛЬЧЕНКО.
Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

ВІСТІ З МІСЦЬ

На Буковині святкували, народжували і палили лімузини

Основною подією минулих вихідних на Буковині було святкування Дня машинобудівника. Чернівецький машинобудівний завод — найбільше підприємство області, яке забезпечує роботою більш як 2000 працівників. Як повідомив генеральний директор підприємства Віктор Сідляр, чернівецькі машинобудівники впевнено дивляться у майбутнє. Не так давно укладено важливий мільйонний контракт із Сирією, виконуються російські та середньоазійські замовлення. Навіть істотне подорожчання металу в Україні не вибило колектив із сідла. Цьогоріч дирекція та профком заводу зробили все, щоб люди зустріли професійне свято з добрим настроєм. В області працює 15 підприємств машинобудування, за 8 місяців поточного року темп зростання обсягів продукції на них становив 120,5 %, тоді як у цілому по галузі 110,5. Майже 30% підприємств машинобудування вже цього року отримали прибутки в сумі понад 1,3 мільйона гривень, однак інші — збиткові. Загальна сума збитків сягає 2,9 мільйона гривень. Суміжники і партнери тим часом заборгували буковинським машинобудівникам 23 мільйони гривень.

Святкувати машинобудівникам «допомогли» буковинські енергетики, які через аварію на електропідстанції біля заводу «Кварц» знеструмили щонайменше чотири мікрорайони міста. Як стало відомо, пошкоджено сім кабелів, і ліквідація наслідків вимагатиме певного часу. Через це в понеділок уранці більшість чернівчан запізнилися на роботу — стояв електротранспорт. Водночас через коротке замикання виникла пожежа на іншій трансформаторній підстанції, яку, на щастя, відразу вдалося ліквідувати. Пік енергетичних аварій у Чернівцях дивним чином збігся зі звільненням з посади багаторічного керівника Обленерго Ярослава Кобелі, яке сталося одразу після завершення візиту в область Міністра енергетики та палива Сергія Тулуба.

Відсвяткували свій день і представники туристичного бізнесу. Загалом 2004 рік увійде в історію буковинського туризму як рік великих кардинальних змін. Майже на 15% збільшився потік туристів до області, одночасно розпочато спорудження кількох гірськолижних підйомників, баз кінного туризму, аквапарку на Дністрі. Почесними відзнаками й дипломами туристичної організації відзначено директора державного історико-архітектурного заповідника «Хотинська фортеця» Людмилу Пастух, голову високогірної Путильської райдержадміністрації Степана Мургу, фірми «Навколо світу», «Черемош», «Круїз-2000».

На території Хотинської фортеці відбувся туристичний фестиваль «Буковинські екстремальні туристичні ігри», в якому змагалися альпіністи, яхтсмени, велосипедисти та спелеологи, а також демонстрували своє мистецтво екстремали на парапланерах і джипах.

Тим часом у Чернівцях «змагалися» і представники криміналітету: близько восьмої вечора на вул. Червоноармійській невідомі підпалили новенький «Мерседес». За попередніми оцінками, збитки становлять 150 тисяч гривень, а на вул. Південно-Кільцевій підірвали двері, чим завдали збитків потерпілим на суму 15 тисяч гривень. Також у минулі вихідні співробітники відділу по боротьбі з економічною злочинністю під час рейду вилучили 92 пляшки фальсифікованої горілки.

А тепер — про хороше. Протягом доби в Чернівцях народилося 14 немовлят — 7 хлопчиків і 7 дівчаток. Такий паритет, за словами головного лікаря пологового будинку на вул. Рівненській Тетяни Батюкевич, у Чернівцях рідкість. Як стверджують старі люди, якщо народжується більше дівчаток, буде мир. Якщо хлопчиків — не уникнути війни.

Сергій СУЛИМА.

АКТУАЛЬНО

ВАТи повертають борги

Майже 800 тисяч гривень поповнили сімейні бюджети тернопільців — п'ятнадцять місцевих відкритих акціонерних товариств повернули своїм працівникам борги з зарплати. Це сталося після того, як за наполяганням регіонального відділення Фонду Держмайна України у Тернопільській області питання про заборговану зарплату у двох десятках ВАТів було винесено на загальні збори акціонерів, хоча з цим не погоджувались голови правлінь і бухгалтери. Допомогло також втручання органів прокуратури. Залишилися ще п'ять товариств, які мають борги. Керівник регіонального відділення фонду Михайло Шкільняк налаштований рішуче: «ВАТи будуть працювати без боргів».

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Своя міліція надійніша

У Луганську створюють муніципальну міліцію. До її складу ввійдуть підрозділи патрульно-постової, дорожньо-патрульної служби, дільничних інспекторів і кілька приймальників-розподільників. Особливу увагу приділяють роботі з дільничними інспекторами, бо за останні роки, як визнають керівники міста, контакт населення з ними було дещо втрачено. Це негативно вплинуло на виконання головного завдання міліції із захисту життя, здоров'я, прав і свобод громадян. Під час формування міського бюджету-2005 на частину витрат з утримання муніципальної міліції звернено велику увагу. Але точну цифру витрат поки що не називають.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

Обережно, двері відчиняються!

У Донецьку біля дверей квартири працівника місцевого комерційного підприємства Бориса Донского спрацював вибуховий пристрій. Вибух пролунав саме в той момент, коли дружина-домогосподарка відчинила вхідні двері помешкання. Жінка загинула на місці, а її 49-річний чоловік з важкими пораненнями госпіталізований до лікарні обласного центру.

У самому будинку, мешканців якого цього ранку підняв на ноги вибух, частково повилітали шибки.

Як розповів начальник відділу криміналістики прокуратури Донецької області Олексій Виноградов, порушено кримінальну справу за статтею 115 ч.2 КК України, що передбачає відповідальність за навмисне вбивство. Правоохоронці намагаються з'ясувати походження вибухового пристрою і, зрозуміло, мотиви, якими керувалися «мінери» квартири майстра цеху комерційного підприємства.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Старий Кременець пам'ятає свого поета

Юліуш Словацький — син Польщі й України. Поляк за походженням, син професора Кременецького ліцею, він змалку полюбив наш край. Про це свідчать його твори «Українська душа» й багато інших. Він знав: важка спадкова хвороба не дасть жити довго. Але за свої 40 літ Словацький, поет, філософ і художник, зробив стільки, що його твори стали надбанням світової культури.

Цього тижня у Кременці відбулося велике свято польської та української культур. З нагоди 195-річчя від дня народження Юліуша Словацького тут відкрито літературно-меморіальний музей його імені. У цьому будинку на тихій горбистій вулиці, яка тепер носить ім'я Словацького, майбутній поет провів кілька дитячих років. Потім будинок переходив з рук у руки. Останні п'ятдесят літ тут була бібліотека імені Словацького. Їй надали інше приміщення, а тут облаштували музей. Реставрація тривала довго. Керувала роботами польська сторона, а виконували їх кременецькі будівельники. Найскладнішим було відтворити інтер'єр початку XIX століття. Але це вдалося блискуче завдяки авторці задуму Йоланті Поль, нашим та польським науковцям, музейним працівникам. У музеї вісім залів, кожен з них відбиває певний період життя поета. Є тут і власноручна вишивка матері поета Саломеї, меблі червоного дерева з її помешкань. Справжня оздоба музею — картина «Імлистий ранок над морем». Гадають, що Юліуш Словацький міг написати її 1827 року в Кременці. Зберігся дитячий малюнок Юлька з пейзажем Замкової гори. Екскурсії у музеї, каже його директор Тамара Сеніна, проводитимуть українською та польською мовами.

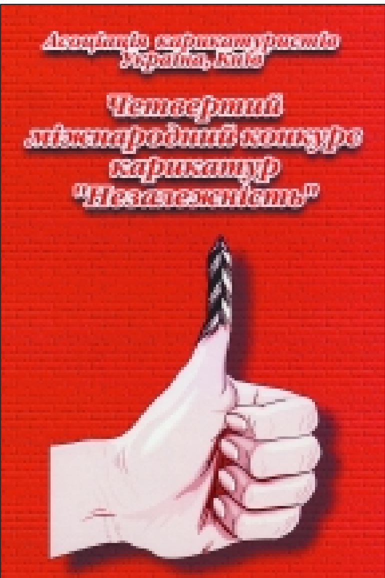
В урочистостях взяли участь віце-прем'єр-міністр України Дмитро Табачник, керівники Тернопільської області Михайло Цимбалюк та Анатолій Жукінський, міністр культури Республіки Польща Вальдемар Домбровскі, Посол Республіки Польща в Україні Марек Зюлковскі. Квіти лягли до барельєфа Словацького у костелі Св. Станіслава, на могилу матері поета. Виставки квітів і картин місцевих художників влаштували уздовж всієї вулиці Словацького. 777-літній Кременець вшановував свого славного сина.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Карикатуризм проти тероризму

З 24 вересня по 8 жовтня у столичному Будинку художника (Київ, вул. Січових стрільців, 1-5) експонуватимуться кращі роботи художників-карикатуристів, які брали участь у Четвертому міжнародному конкурсі карикатур «Незалежність».

Тема цьогорічного конкурсу карикатур, організованого Асоціацією карикатуристів України, до болю актуальна — «Незалежність і тероризм». Для участі в конкурсі свої роботи надіслали 320 карикатуристів із 52 країн світу.

Озброєні до зубів карикатурно-терористичні персонажі в чорних масках і без, але з єдиною метою — знищити світ, зазнали нищівної поразки від майстрів олівця та пензля. Переміг гумор. І не просто переміг — вибухнув.

Удалу антитерористичну акцію провели польські карикатуристи — вибороли перший, другий і один із заохочувальних призів. Перемога польської графіки стане помітною подією в рамках Року Польщі в Україні. Третю премію отримав карикатурист із Сербії і Чорногорії.

Олексій КУСТОВСЬКИЙ.

І приз — Пожуцек Зенон (Польща)

Бути пожежником знову модно!

Нині в Євпаторії триває 10-й, ювілейний, фестиваль дружин юних пожежників (ДЮП), в якому беруть участь 27 команд з усіх регіонів України. Фестиваль проводять за підтримки Добровільного пожежного товариства, Міністерства з надзвичайних ситуацій України, Міністерства освіти і науки, Міністерства сім'ї та молоді і Міністерства культури.

Щоб потрапити сюди, діти повинні були пройти багатоетапний конкурсний відбір. Спочатку на рівні шкіл, потім — районів і насамкінець — області. Тож до Євпаторії приїхали найкращі. Однак, за словами прес-секретаря Міністра з надзвичайних ситуацій Олега Венжика, метою фестивалю не є обрання якоїсь однієї команди, котру назвуть найкращою. Головне те, що тут діти зможуть познайомитися, показати свої здібності в пожежно-рятувальній справі і, звичайно, відпочити!

Однак, крім, здавалося б, простого завдання фестивалю — познайомити юних пожежників з усієї України, провести конкурси — є й інші: навчити дітей бережно ставитися до життя, виконувати правила протипожежної безпеки, поведінки на воді, під час стихії. Важливо, щоб діти зрозуміли — розпалювати вогнище в лісі для забави небезпечно. І пояснили це своїм батькам. Олег Венжик, розповідаючи про те, як народилася ідея цього фестивалю, зазначив, що причиною виникнення 90 відсотків пожеж є так званий «людський чинник»: необережність поводження з вогнем, нехтування елементарних правил безпеки. Тому МНС випробувало багато методів навчання населення: від розмов до публікацій у пресі. Але ці методи себе не виправдали. Виявилося, що найефективніший спосіб — навчання протипожежної безпеки дітей.

Так, нині в усіх школах введено предмет «Безпека життєдіяльності людини». А ті діти, яких пожежно-рятувальна справа особливо цікавить, мають можливість прилучитися до руху дружин юних пожежників. Уже сьогодні цей рух охоплює 12 тисяч шкіл. І об'єднує близько півмільйона школярів віком від 10 до 16 років.

Присутній на відкритті фестивалю Міністр з надзвичайних ситуацій України Григорій Рева сказав: «Десять років поспіль ми проводили з дітьми фестивалі ДЮП. Зараз намагаємося поліпшити програму. Адже нині МНС займається не лише гасінням пожеж, а й піротехнічними роботами, знешкодженням вибухівки часів Другої світової війни, гірничо-рятувальною справою, рятуванням на воді. Тому програма ДЮПу цьогоріч розширена, щоб юні рятівники приходили на допомогу своїм друзям у будь-якій ситуації. Приклади героїчних вчинків дітей вже маємо. Нещодавно другокласник врятував свого товариша».

Отож, схоже, професія пожежника-рятувальника знову стає модною. І нехай не всі учасники фестивалю вступатимуть до Львівської чи Черкаської академії цивільної безпеки або Академії цивільного захисту. Проте всі вони знатимуть, як правильно поводитися в надзвичайних ситуаціях, і ставитимуться до цього серйозно. Хотілося б, щоб до голосів дітей прислухалися і дорослі, які нехтують елементарними правилами захисту життя. Згідно зі статистичними даними, цьогоріч в Україні від пожеж, отруєнь алкоголем та грибами, надзвичайних ситуацій загинуло 72 тисяч чоловік.

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.

Євпаторія.

P. S. ***Поставивши крапку після останнього речення, автор цих рядків знайшла на дверцятах номеру план евакуації в разі пожежі і вперше в житті почала його вивчати.***

Лариса ПОЛЯКОВА: «Не варто займатися тим, що насилує твою душу»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ»

Лариса ПОЛЯКОВА, народний депутат України за списком блоку «За єдину Україну». Народилася 1964 року в Ашхабаді (Туркменія). У 1987 році закінчила філософський факультет Ленінградського державного університету. До обрання в парламент викладала в університеті, працювала менеджером, помічником народного депутата, заступником голови секретаріату Союзу лідерів місцевої і регіональної влади України. Член Комітету ВР з питань економічної політики, власності та інвестицій, депутатської фракції «Трудова Україна».

— У вашій біографії цікава географія. Яким було ваше дитинство, як опинилися в Україні?

— Біографія і географія родини військовослужбовця. За десять років навчання я поміняла одинадцять шкіл. Чукотка, Прибалтика, Азербайджан, нарешті Туркменія — все моє дитинство пройшло «на валізах». Я дуже дорожу тим, що донині в мене є друзі у всіх куточках світу.

Моя мама винайшла унікальну педагогічну методику, суть якої зводилася до того, щоб у дитини не було ні секунди вільного часу. До моменту закінчення школи я вже була дипломованим секретарем-друкаркою, стенографісткою, повчилася (адже ми весь час переїжджали!) у музичній і балетній школах, на мовних курсах, отримала права водія, стала кандидатом у майстри спорту. Мама любила повторювати: «Що-небудь з цього тобі обов'язково в житті знадобиться». Знадобилося геть усе. Тепер застосовую цей принцип у вихованні своїх дітей. В Україну потрапила просто: вийшла заміж за дніпропетровця.

— Вашою спеціальністю в університеті був науковий комунізм, і саме цей предмет ви викладали в переломний момент історії. Чи відбувалася у вашій свідомості «внутрішня революція»?

— Ні, жодної ломки в моїй свідомості не відбувалося. Термін «науковий комунізм» міцно пов'язаний у нашому уявленні з десятком постулатів з підручника для вищої партійної школи. Але ж я навчалася на філософському факультеті Ленінградського університету, і кафедра наукового комунізму по суті була кафедрою політології. У рік, коли я закінчувала навчання, її було перейменовано, тож аспірантуру я закінчувала вже за новою спеціальністю. Жодними догмами там і не пахло. Викладання було спрямоване насамперед на вміння думати і розбиратися в суті подій, які відбуваються. Мені страшенно пощастило з викладачами, так само як пізніше — зі студентами в Дніпропетровському університеті.

— До парламенту ви прийшли з посади помічника народного депутата. Цікаво, а як ви опинилися у виборчому списку блоку «За єдину Україну»?

— Не зовсім так. До парламенту я прийшла з посади заступника завідувача секретаріату Союзу лідерів місцевої і регіональної влади. Була така чудова ідея — об'єднати регіональні еліти, що логічно, з огляду на ідентичність проблем та інтересів місцевих лідерів, розділених системою владної вертикалі. Це був дуже цікавий проект, біля джерел якого стояла серед інших і я як помічник народного депутата. Союз і висунув мене у виборчий список блоку «За єдину Україну».

— Згадайте свій перший день у парламенті.

— В мене крутилася голова. У прямому, медичному розумінні цього слова. Я почувалася героїнею анекдоту, пам'ятаєте: пацієнт звертається до лікаря: — Лікарю, у мене крутиться голова. Лікар: — Бачу.

— Що вам не подобається в парламенті?

— Роз'єднаність. Парламент — на те і представницький орган влади, що представляє інтереси різних шарів суспільства — підприємців, аграріїв, жінок, інвалідів... У боротьбі цих інтересів народжується істина: хто для матері-історії цінніший? А в нинішньому українському парламенті ці інтереси чомусь персоніфікуються. Зрозумійте, якщо 260 (або майже стільки) депутатів об'єдналися під пропрезидентськими гаслами, це має означати, що чинному Президенту довіряє приблизно половина населення України. Якщо сьогодні така коаліція розсипалася, — це сигнал того, що у Президента виникли проблеми. Така логіка парламентаризму. Але наша більшість розкололася зовсім з інших причин: комусь здалося, що в об'єктивному процесі боротьби інтересів скривджений особисто він, хтось знайшов момент істини у ситуації, коли він може виторгувати для себе найбільші дивіденди. У цьому — безперечна слабкість нашої системи парламентаризму. Політична реформа (коли лідер є частиною колективної складової відповідальності) — не панацея, але реальний шлях до розв'язання проблем, які нагромадилися в нашому суспільстві.

— Що змінилося у вашій родині, коли ви стали депутатом? Чи вистачає часу для себе?

— Я завжди багато працювала, усі до цього звикли. Звичайно, змінився рівень відповідальності, але на родині це ніяк не позначилося. Мій чоловік — поза політикою, він самодостатній в інших сферах і до мого депутатства ставиться коректно. І хоча я розумію, що йому буває важко бути «чоловіком Полякової», але я ніколи про це від нього не чула. Для дітей я все одно просто мама, хоч би з якими регаліями.

Час для себе? Звичайно, увесь мій час — для себе. Знаєте, до сорока років приходиш до дуже простої думки про швидкоплинність часу. І до того, що жити все-таки треба в гармонії, насамперед із самим собою. Пам'ятаєте, у Пастернака: «Душу нельзя бесконечно насиловать. Это приводит к паранойе». Не варто займатися тим, що насилує твою душу. Це однаковою мірою стосується й роботи, і приватного життя. Утім, якщо ви маєте на увазі косметичку і масажиста — то на це у мене справді не вистачає часу. Їх мені заміняє спорт.

— Які у вас захоплення?

— Подорожі Україною. Я — турист зі стажем. Зараз із друзями виношуємо план під робочою назвою «Острів Крим». Ми пройшли Крим уздовж і впоперек, тепер хочемо обійти морем навколо.

Юліана ШЕВЧУК.

Фото з особистого архіву депутата.

Різке похолодання

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

Загострення передвиборної ситуації збіглося з різким погіршенням погоди. Що це — випадковий збіг чи закономірність? Важко сказати, хоча, зауважимо, ми попереджали про ймовірний розвиток — хоч, можливо, й дещо іншого спрямування — подій.

Те, що країну очікує непростий перебіг президентської гонки, зрозуміло було і непосвяченим. Те, що фінансово-політичні угруповання, які окопалися на владному олімпі, без бою не здаватимуть позицій, також очікувалося. Однак саме такого повороту, якщо чесно, не чекав ніхто.

Ставка, більша за життя

Перші повідомлення про отруєння лідера президентських перегонів сприймалися, скажемо так, як не вельми достовірні. Передусім тому, що нинішній владі не вигідне таке усунення головного конкурента з політичної арени. Однак сьогодні ні в кого немає сумніву: отруєння сталося. Але хто стоїть за цим кроком? Яку мету ставили перед собою невідомі зловмисники? Оливи в огонь підлило повідомлення про те, що Віктор Ющенко напередодні свого захворювання вечеряв на квартирі, за іншою версією — на дачі першого заступника Голови Служби безпеки України Валерія Сацюка. У «таємній вечері» чи то пак переговорах брав участь і Голова СБУ Ігор Смішко. Після цього Служба безпеки висловила готовність повернути кримінальну справу щодо отруєння лідера блоку «Наша Україна» до Генеральної прокуратури. Паралельне розслідування за фактом отруєння лідера президентських перегонів веде і тимчасова парламентська слідча комісія. Отож висновки робити наразі ранувато. До того ж невідомо, як позначиться на здоров'ї кандидата на посаду Президента спроба отруєння, бо, як зазначив Віктор Ющенко у виступі на мітингу в Києві, видима сторона айсберга його хвороби становить одну соту.

Не встигли вщухнути пристрасті довкола лідера президентських перегонів, як стався напад на Прем'єр-міністра Віктора Януковича. Ми не будемо акцентувати увагу на деталях нападу, тим паче що телебачення багато разів прокрутило сюжет з Івано-Франківська, у тім числі в уповільненому режимі.

Власне, й не дивно, що ескалація напруження на передвиборних перегонах не лишилася поза увагою багатьох політиків. І передусім Голови Верховної Ради України. Володимир Литвин у суботу звернув увагу на те, що такий розвиток подій може негативно позначитися на авторитетові майбутнього лідера нації. І справді, чи потрібен розкол країни? Чи варто ризикувати здоров'ям громадян заради, хай і найвищої, однак суто земної посади?

З другого боку, цю низку подій варто розглядати у контексті інших, але не менш значимих.

Репетиція атаки на Центральну виборчу комісію

Безперечно, передусім не можна обійти мовчанням спробу прорватися у приміщення Центральної виборчої комісії. Кілька десятків представників маловідомої партії «Братство» організували похід і пікетування ЦВК з вимогою організувати дільничні комісії з виборів Президента України на території невизнаної Придністровської республіки. Нібито в цьому поході та пікетуванні брали участь і представники Придністров'я. Пікетувальники прорвали охорону режимного об'єкта і ввірвалися на його територію. (Зазначимо, у будинку на площі Лесі Українки, окрім ЦВК, міститься ще й Київська обласна державна адміністрація). У сутичці зазнав тілесних ушкоджень і працівник Державної служби охорони.

Проте реакції правоохоронців громадськість не дочекалася. Постає резонне запитання: чому? Висловлю свою гіпотезу. На наш погляд, це була лише репетиція штурму Центральної виборчої комісії. Молодикам із закритими чорними хустинами обличчями дали можливість відчути присмак «першої крові», відчути безкарність, щоб згодом — ймовірно, в одну з ночей між першим і другим туром виборів — ще раз продемонструвати навички «ближнього бою» і врешті таки зірвати президентські вибори. (Пригадайте події у Мукачевому. Тільки з невеликою різницею. Там до приміщення міськради прорвалися невідомі зловмисники, які знищили виборчу документацію.)

До того ж надто часто в ЗМІ, особливо провладних, з'являється маловідома організація «Пора», представники якої погрожують акціями непокори у тому разі, якщо результати виборів, мовляв, будуть фальсифіковані. Тож «братчикам» можна буде у майбутньому «замаскуватися» й під цю організацію. Власне, яка різниця, хто піде на штурм ЦВК. Головне, що декому вдасться реалізувати далекосяжні цілі, про які поки що всі мовчать.

Власне, під цим кутом зору, на нашу думку, треба розглядати і звільнення з посади Міністра оборони Євгена Марчука. Про його відставку і призначення замість нього Олександра Кузьмука написано чимало. Як і висунуто чимало версій про причини звільнення. Зокрема, побутує і «виборча» гіпотеза. Однак зауважимо, головна причина відставки криється у контексті майбутніх «вуличних заворушень». Не беруся судити, чи вийдуть на вулицю прихильники Віктора Ющенка — українці не раз, навіть у критичних ситуаціях, демонстрували толерантність і взаємоповагу, — однак такого розвитку подій виключати не можна. Тим паче що «майстрів політичних провокацій» у нас вистачає. Отож армія може продемонструвати здатність «захистити конституційний лад» від екстремістів. (Варто нагадати, що заяву керівників силових структур про це, озвучену напередодні святкування Дня незалежності, тодішній міністр оборони не підписав. А згодом в інтерв'ю Бі-бі-сі зауважив, що Збройні сили у політичному протистоянні не братимуть участі.)

Безумовно, це лише здогадка. Не беремося стверджувати категорично. Однак за все, що інкримінувалося Євгену Марчуку як міністру оборони, несе відповідальність й Олександр Кузьмук — армія почала деградувати під його керівництвом. У спадок від нього дісталася Євгенові Марчуку й проблема утилізації боєприпасів. А якщо згадати «влучну» стрілянину по житловому будинку й російському літаку українських ракетників, то мимоволі задумаєшся над такою рокіровкою у Міністерстві оборони.

На завершення зауважу: різке похолодання закінчується несподіваною відлигою. На це й сподіватимемося.

Володимир КОРОЛЮК.

Удільним обухом по... товаровиробнику

Нинішнього сезону ВАТ «Лохвицький цукровий завод», дотувавши буряківників дев'ятьма мільйонами гривень, підняв переробну планку до 500—520 тисяч тонн солодких коренів. Згідно з укладеними договорами, третину від прогнозованої кількості зобов'язувалися постачити сумські буряківники. Вони загалом отримали близько двох мільйонів гривень товарного кредиту. Аж раптом минулого тижня в редакції пролунав тривожний сигнал «SOS». Подав його один із керівників Лохвицького району: «Приїздіть рятувати наших цукроварів від свавілля, яке чиниться на Сумщині тамтешніми чиновниками... на шляхах чи то «зони», чи то «удільного князівства».

Ось уже кілька днів усі шляхи на виїзді з Сумської області у напрямку Лохвиці, включаючи путівці й польові дороги, блоковані автомашинами тамтешніх ДПС і ДАІ, повз які навіть миша не проскочить. Лохвичани, було, подумали, що в сусідів розпочалися надсекретні військові навчання із залученням до них щонайменше об'єднаних збройних сил Північно-Атлантичного блоку, які ті намагаються зберегти у таємниці.

Заступник голови правління ВАТ «Лохвицький цукровий завод» Віталій Мятенко каже, що пересувні блок-пости під будь-яким приводом не пропускають із Сумщини автомашини, завантажені буряками. Кожен блок-пост укомплектований двома-трьома чоловіками. Звідси й утроєна пильність і старанність.

— Багато вже завернули автомашин?

— Дві з дослідного господарства «Надія» з Перехрестівки Роменського району. Автомобілі було негайно відправлено назад, а керівника господарства Черненка, як нам стало відомо, за «непослух» викликали на килим для «виховної» роботи у Сумську облдержадміністрацію. Тож тепер зашугані на смерть його колеги воліють перечекати бурю. Нікому не хочеться втрачати роботу...

— Звідки така впевненість?.

— З цього питання нас з головою правління нашого товариства Володимиром Івановичем Передерієм безпосередньо «просвітив» голова Роменської райдержадміністрації Олександр Карпінський, від якого щойно повернулися. Нас цікавило лише одне питання: чому районна влада всупереч попереднім домовленостям, вдається до безпрецедентного тиску на підлеглих, забороняючи їм виконувати підписані угоди на поставку буряків?

— Якою ж була відповідь?

— Ми — солдати, які беззастережно виконують накази начальства. Блокування шляхів працівниками державтоінспекції Сумщини здійснюється за особистим розпорядженням голови облдержадміністрації. Якщо зумієте домовитися з ним про відміну блокади — буряковозам дадуть «зелену вулицю» на доставку сировини до Лохвиці. Не зумієте — даруйте. До рядових виконавців жодних претензій у вас бути не може.

— Не таким уже й «рядовим» виявився пан Карпінський, — зауважує голова правління Володимир Передерій. — Почастувавши нас своїм «печальним» монологом, співрозмовник проігнорував присутність сторонніх людей у його кабінеті й віддав телефоном розпорядження начальнику районного ДАІ: в разі потреби без зволікань і жодних докорів сумління заблокувати бурякоприймальний пункт нашого партнера, розташований неподалік Ромнів у селі Ріпки.

Як засвідчують факти, сумські можновладці діяли зі знанням справи. Комар носа не підточить. Дочекалися, доки господарства обсіються за кошти лохвичан, а потім з-під палки змусили сумських товаровиробників переукласти договори на співпрацю з новоспеченим об'єднанням «Сумицукор» з шістьма цукроварнями.

Представники лохвицького підприємства зверталися телефоном довіри до республіканської державтоінспекції, інформували столицю про «безчинства» сумських підлеглих. А звідти у відповідь — ні пари з вуст.

Ось уривки з листа, від імені трудового колективу відправленого головою правління ВАТ «Лохвицький цукровий завод» Володимиром Передерієм Прем'єр-міністру України Віктору Януковичу:

«...На жаль, ми відчуваємо, що в партнерські стосунки заводу й товаровиробників сьогодні безцеремонно втручаються найвищі владні структури Сумської області, які забороняють вивезення цукрової сировини за межі Сумщини. Керівників господарств залякують, застосовують до них репресивні заходи. На автошляхах області виставлені міліцейські пости, які затримують автотранспорт з цукровим буряком, що прямує на бурякопункти ВАТ «Лохвицький цукровий завод».

І хоча лист було відправлено адресату ще в середині вересня, Київ по-джентльменськи відмовчується.

Щоб достеменно пересвідчитись у правдивості висунутих звинувачень, виїжджаємо з двома представниками заводу безпосередньо у роменські господарства. На кордоні Полтавської та Сумської областей фіксуємо пересувний міліцейський блок-пост у складі трьох правоохоронців. Державний номер припаркованого на узбіччі автомобіля «ВМ 0064 МІ». Перший візит наносимо у ТОВ «Агрофірма «Андріяшівка». Отримавши навесні від суміжників товарного кредиту на 58 тисяч гривень, керівник господарства підписав угоду на поставку до Лохвиці 2000 тонн солодкого кореня. За відсутності голови спілкуємося з одним із його заступників, який погодився на інтерв'ю за умови, за жодних обставин не називати в газеті його справжнього прізвища. (Достовірність фактів, викладених у ньому, в разі потреби можуть засвідчити представники заводу, які супроводжували мене у поїздці. — **Прим**. **авт**.).

— Цього року під цукристими в господарстві зайнято 130 гектарів. Якби не Лохвиця, яка своєчасно й на пільгових умовах забезпечила нас насінням та дизпаливом, навряд чи й третину цієї площі здужали б.

— Чому відмовилися від давніх партнерів?

— На співпрацю з ними районне начальство наклало табу.

— А з ким дозволило?

— Наскільки мені відомо, всі керівники району сьогодні моляться на один із «стовпів» об'єднання «Сумицукор» — Північенківський цукрокомбінат, за якого нас засватали без нашої згоди, змусивши укласти з «женихом» по суті кабальний договір. Північенківські розумники «розщедрилися» лише на 165 гривень за тонну сировини. Повернення жому і меляси навіть договором не передбачено. Вони «за спасибі» повністю переходять у їхню власність. Хочеш — викуповуй, але вже за власні кошти. Ось вам у дії захист товаровиробника по-сумськи.

Підрахунки робимо, як кажуть, не відходячи від каси. Якщо взяти до уваги, що нинішнього року на Сумщині планують викопати щонайменше 800 тисяч тонн солодких коренів, то лише на ціновій різниці хазяї «Сумицукру» наварять «усього-на-всього» 5—7 мільйонів гривень. Ще близько 15 мільйонів лівого прибутку принесе їм експропрійована у товаровиробників меляса. Такій спритності можна лише позаздрити: зграбність рук і набанкував до власної кишені 20—22 мільйони на дрібні видатки. Додайте сюди ще одне північенківське «ноу-хау» — поетапний, а точніше, піврічний розрахунок за куплену сировину, і ваш банківський рахунок зросте ще на 10—15 мільйонів гривень. Заради такого бакшишу не тільки чиновників, міліцейських опричників та сільгосптоваровиробників — усю область, щоб була поступливішою, можна перегнути через коліно. І все-таки у Роменському районі знайшовся сміливець, якого місцева чиновницька челядь, попри докладені надзусилля, так і не спромоглася перегнути навпіл. Ним виявився керівник ТОВ «Роса» Дмитро Бондар.

— З ультиматумом підписати договір на поставку буряків підприємствам об'єднання «Сумицукор» на мене «наїхали» на початку жнив, — згадує Дмитро Миколайович.

— Після моєї категоричної відмови танцювати під чужу дудку спробували упокорити податківцями, даїшниками, пожежниками, санепідемстанцією. Для науки іншим даїшники познімали з усіх транспортних засобів господарства державні номери, пожежники, у свою чергу, опломбували автозаправку. Я все одно продовжував відхиляти ці «заручини», які нав'язували мені. І тоді перевіряльники наважилися на крайні заходи — заблокували всі наші рахунки, тим самим фактично паралізувавши роботу господарства.

В аналогічній ситуації нині ВАТ «Лохвицький цукровий завод». Майже двотисячний колектив у відчаї. Хто допоможе відстояти йому право на працю, притягне до відповідальності свавільників.

Президент, Прем'єр-міністр чи Верховна Рада України? Невже й вони покинуть напризволяще флагмана вітчизняної переробної галузі?

Микола КАРМАНОВИЧ.

Київ — Лохвиця — Ромни — Київ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Заява
Депутатської фракції НДП-ППУ

Депутатська фракція Народно-демократичної партії та Партії промисловців і підприємців України вважає за потрібне зробити заяву щодо політичної ситуації в державі, яка з наближенням виборів Президента України набуває дедалі загрозливіших рис конфронтації, характеризується проявами екстремізму, намаганнями дестабілізувати суспільне життя.

Перші тижні роботи Верховної Ради VI скликання засвідчили, що деякі політичні сили намагаються перенести це протистояння в сесійну залу Верховної Ради України.

Депутатська фракція НДП-ППУ нагадує, що парламент як представницький інститут народовладдя і вищий законодавчий орган держави є головним елементом демократії, важливим чинником сталості політичної системи, фактором ефективного функціонування всіх державоутворюючих складових.

Наріжним каменем сучасного парламентаризму є структурованість законодавчого органу, наявність парламентської більшості і меншості, цивілізованих засад їх співіснування, політичної відповідальності партій і блоків за діяльність коаліційних утворень.

Досвід функціонування парламентської більшості у Верховній Раді України четвертого скликання, а також останні події переконливо довели, що необхідно шукати нові підходи до засад її створення, методів формування, принципів керівництва, механізмів вироблення і прийняття рішень.

Депутатська фракція НДП-ППУ констатує, що спроби скористатися ситуацією в парламенті на користь вузькопартійних чи особистих політичних інтересів, намагання штучно загострювати відносини серед народних депутатів і депутатських фракцій призводять до гальмування законодавчого процесу — головного покликання Верховної Ради, і, як наслідок, до стримування політичних та конституційних перетворень в Україні, ставлять під сумнів реалізацію життєво важливих соціальних програм.

Депутатська фракція НДП-ППУ завжди підтримувала ідею громадянського компромісу і стабільності. Ми і тепер готові до політичного діалогу з усіма демократичними силами. Ми за побудову відносин на позиціях політичної прогнозованості, прозорості і публічності.

Для цього необхідно, відклавши всі амбіції і кривди, продовжити пошук компромісів, знайти надійну платформу для спільних дій. Депутатська фракція НДП-ППУ звертає увагу, що в цих складних умовах стабільність функціонування суспільного механізму багато в чому залежить від послідовного виконання державними органами, їх посадовими особами вимог Конституції і законів України, деполітизації діяльності всіх суб'єктів, наділених владними повноваженнями, політичної стриманості і відповідальності лідерів партій і об'єднань громадян.

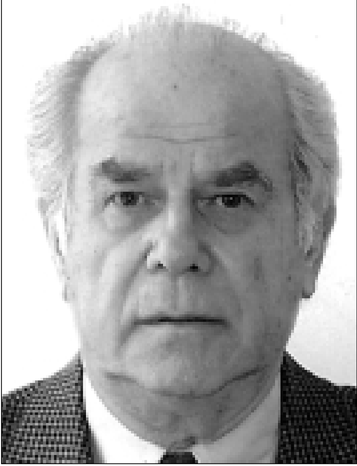
Депутатська фракція НДП-ППУ закликає інші політичні сили, всіх своїх колег по Верховній Раді України, увесь український народ не допустити подальшого загострення громадсько-політичної ситуації в країні, зробити все можливе, щоб чергові президентські вибори і передавання влади відбулися мирним шляхом, прозоро і чесно, відповідно до волевиявлення виборців!

м. Київ, 22 вересня 2004 р.

Світло і тінь біоетики

АКТУАЛЬНО

У Києві відбувається II Національний конгрес з біоетики. Більш як 600 учених беруть участь у його роботі. До Києва з'їхалися делегати зі США, Канади, Бельгії, Великої Британії, Франції, Люксембургу, Польщі, Словаччини, Хорватії, Російської Федерації, Молдови, Білорусі, Вірменії, Узбекистану, Таджикистану, Казахстану тощо. Адже розвиток біологічної науки відкрив нові горизонти у розвитку технологій, принципово нових методів лікування хворих, відтворення організмів та продукування продуктів харчування.

Науки про життя стали основним пріоритетом. Саме їм приділяють велику увагу. Про таке досягнення сучасної біології, як розшифровка геному людини, сповістили світ у 2000 році президент США та прем'єр-міністр Великої Британії. І це не випадково. Добре відомо, що за допомогою науки, використовуючи її результати, світ можна змінити не тільки в кращий бік, а й у гірший.

Для вченого, коли він захоплений пошуком істини, досить часто не існує понять добра і зла. Вони, зазвичай, з'являються потім, коли починається використання наукового результату. Характерна в цьому відношенні відповідь Енріко Фермі, коли йому докоряли за участь у створенні атомної бомби: «До чого тут мораль, це була просто гарна фізика». І все-таки вчений повинен усвідомлювати, в ім'я чого він працює, на які наслідки можна сподіватися. Нині неприпустимою є праця вченого задля простого задоволення власної зацікавленості. Це і дуже дорого, і надзвичайно небезпечно.

Сучасні проблеми, такі як пересадка органів і тканин, стовбурових клітин, екстракорпоральне запліднення, використання для лікування ембріональних тканин, генна терапія, штучна зміна статі, використання трансгенних організмів з метою отримання продуктів харчування, клонування тварин і людини, про що так багато говорять сьогодні навіть у парламентах та урядах розвинених країн, — дуже ускладнили стару тезу, що йде від Гіппократа: «Не зашкодь». Діапазон лікарських втручань, або як тепер кажуть медичних технологій, неймовірно розширився і, звичайно, стало більше користі для хворих.

Але поруч з користю збільшився і ризик. Сьогодні немає суперечливішої проблеми, ніж застосування стовбурних клітин та ембріональних тканин для лікування різних за своєю природою захворювань. Часто навіть авторитетні вчені говорять про них як про якусь панацею. На жаль, комерціалізація тут набагато випереджає фундаментальні дослідження.

Останнім часом у діяльності багатьох фармацевтичних компаній очевидним стало заповнення ринку дедалі новими і новими лікарськими засобами, харчовими добавками, широка реклама не завжди ефективних препаратів засуджується в усьому світі. В Україні теж слід активніше протистояти цим негативним тенденціям, коли надприбутки часто є результатом цілковитого нехтування етичних норм і моральних принципів.

Дедалі відчутнішими стають проблеми екологічної етики. 80 років тому, коли академік Вернадський уперше звернув увагу на непрогнозовані наслідки циклопічної діяльності людини, здавалося, що реальної загрози вдасться уникнути. Однак втручання в природу в глобальних масштабах зробило катастрофу, що нависла над людством і самим життям на землі, жорстокою реальністю.

Нерідко кажуть, що етика взагалі і біоетика зокрема — це доля багатих країн, доля заможних людей, а нам вона, мовляв, поки що не по кишені. Мимоволі постає запитання, а скільки треба мати грошей в кишені, щоб бути моральною людиною, як повинна бути наповнена державна казна, щоб у країні ці принципи домінували, стали нормою життя.

Безумовно, заперечувати вплив економічного рівня життя на мораль суспільства було б неправильно. Однак прямого зв'язку між ними ніколи не було і немає зараз. Мабуть, тут велику роль відіграють традиції, національні особливості, виховання. Залишимо філософам вирішувати, які чинники є визначальними у формуванні етичного рівня суспільства в цілому і окремих його членів. Очевидним є інше — відкладати дотримання моральних норм і правил у біомедичних дослідженнях і в лікарській практиці доти, доки не розбагатіємо, неприпустимо і навіть небезпечно для будь-якого суспільства. В цьому разі ми просто свідомо законсервуємо свою відсталість.

Як же на практиці забезпечити впровадження біоетичних принципів?

Зарубіжний досвід свідчить, що насамперед треба мати належну правову базу, яка не тільки декларувала б самі принципи, а й передбачала механізми контролю за їх здійсненням. Такої бази в Україні поки що немає, її треба створювати і використовувати наявні окремі нормативно-правові акти щодо охорони здоров'я.

Соціальні зміни, що відбувалися протягом останніх 15 років, дали імпульс до гуманізації науки й інших сфер людської діяльності. Важливу роль зіграв вступ України до Ради Європи, де біоетика віднесена до числа пріоритетів.

Комітети чи комісії з біоетики працюють при НАН і АМН України, усіх вищих медичних навчальних закладах, в інститутах АМН й інших установах медико-біологічного профілю різної підпорядкованості.

Однак найбільшим досягненням є те, що біоетика поступово входить у життя наукових лабораторій та інститутів, їй стали приділяти більше уваги у вузах.

За останні три роки біоетика в Україні зробила перші рішучі кроки. Досягнуто певних результатів. Хочеться вірити, що коло людей, прихильних до біоетики, буде постійно розширюватися, а моральні принципи тріумфуватимуть у всіх сферах нашого буття.

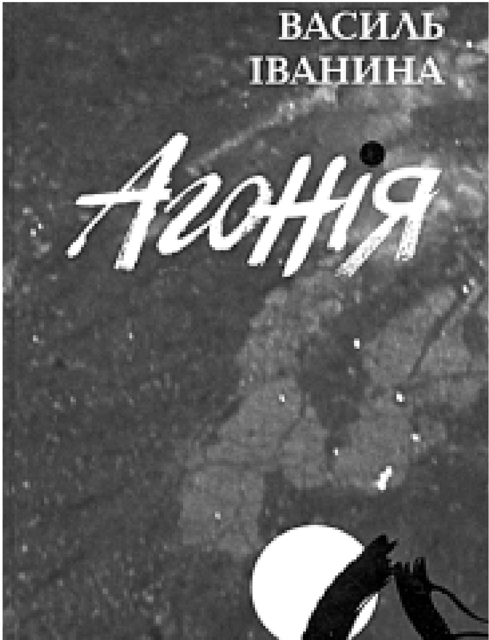
Юрій КУНДІЄВ,
академік НАН та АМН України,
Інститут медицини праці АМН України.

На знімку: Юрій Кундієв.

«Дві години їзди від Києва, а відстань — наче між Землею і Марсом»

Ця книжка вийшла зовсім недавно, місяців зо три тому, але на полицях книгарень її майже не видно, отже, двотисячний (за нинішніми мірками — немалий) тираж уже розійшовся? Якщо так — то це своєрідний рекорд, адже через низьку купівельну спроможність народу навіть найкращі книжки, бува, роками стоять у книгарнях. То чим ця взяла публіку? Мабуть, актуальністю: вона про те, про що всі сьогодні думають, але про що пишуть аж ніяк не всі газети й чого майже не показує телебачення. Втім, на цю книжку можливі різні погляди. Два з них ми пропонуємо до уваги читачів.

Досвідчений український журналіст і письменник Василь Іванина скуштував на смак велику політику: тривалий час керував прес-службою Верховної Ради. А тепер подає на суд читача свій літературний твір — роман «Агонія», який вийшов нещодавно у видавництві «Дніпро».

Дія «Агонії» розгортається в сучасній Україні напередодні чергових президентських виборів. Головний герой роману Олексій Мрія, провідний тележурналіст національного каналу, отримує завдання вихваляти кандидата від влади, але перед очима — рідне село, розруха, вбогість і відчай земляків. Картинку розкішного прийому з нагоди ювілею київського банку змінює опис нужденної хатинки колгоспної пенсіонерки, без електрики і тепла. На столі сама картопля, бо хліба, як і мізерної пенсії, колишня ударниця ланів не бачила вже місяць. «Дві години їзди від Києва, а відстань — наче між Землею і Марсом», — вражено ділиться головний герой. Журналіст бачить «успіхи» і «досягнення», замішані на горі мільйонів, і не хоче бути частинкою владної пропаганди.

Читачі роману впізнають серед писаних з натури персонажів реальних діячів сьогодення. Висока посадова особа легко вгадується в образі Самого. У творі це — інтриган, виголошує монологи суржиком упереміш зі слівцями з блатного жаргону. Коли Сам приїздить до земляків на Чернігівщину, залишає господарників у розгубленості: «Хай комерсанти собі вивозять у Росію зерно, спирт, деревину. Вистачить і тобі, і мені, і всім». «Обмежена і примітивна людина» — характеристику такому керманичеві вкладено в уста дбайливого голови лісгоспу Романа Івановича. А як вам враження простих селян від телевізійного виступу кандидата від влади: «Мова у нього, наче з тюремної камери інтерв'ю дає»?

Роман, відчувається, значною мірою автобіографічний. Василь Іванина з великою любов'ю змальовує земляків — селян чернігівського Придесення. Їхні «шолоховські» діалоги неодмінно примусять усміхнутися. А разом з тим автор достовірно досліджує психологію навколовладних кар'єристів і підлабузників. Голова райдержадміністрації, наприклад, варить воду з усіх підлеглих, витискуючи потрібний результат на виборах, а сам крадькома поспішає добудувати «віллу» за виборчі гроші. Районний прокурор Загребко насправді керує місцевою зграєю рекетирів. Голова колгоспу на прохання віддати два центнери зерна за пай люб'язно каже фронтовику «вон отсюда». Це типажі сьогоднішньої України.

Роман в Іванини вийшов не сатиричний, а пафосний — це справді агонія режиму. Загалом автор у викладі дещо хибує затягнутими діалогами, завеликою кількістю другорядних дійових осіб і подробиць, та все-таки новий роман Василя Іванини (досі з-під пера журналіста виходили прозові збірки і переклади) є широким і правдивим описом проблеми світового масштабу під назвою «Україна—XXI».

Головний герой-журналіст з прозорим прізвищем обирає боротьбу з режимом, стає в ряди опозиції. Зі знанням справи виписана окрема сюжетна лінія «Агонії» — взаємини у журналістському середовищі. У час, коли Вітчизна в небезпеці, половина героїв-журналістів дружно кинулася в кущі, підспівуючи брехні про щасливе життя, вихваляючи шахраїв і казнокрадів з рахунками у швейцарських банках, які окупували найвищі щаблі влади. Отож автор вкладає у свого Олексія Мрію власний ідеал чесної журналістики, справжньої «четвертої влади» як однієї з підвалин демократичного суспільства. Нібито для України близького і, як мрія, поки що, на жаль, недосяжного.

Максим КАРАСЬ,
кандидат філологічних наук.

Не вертіться, як самі знаєте що

Василь Іванина щойно видав роман «Агонія». Дія розгортається в Києві й на Чернігівщині, нібито перед президентськими виборами, дуже схожими на нинішні. Чим вибори завершуються, ми, одначе, не знаємо, бо роман закінчується пострілом у головного героя.

Утім, назва роману говорить багато: агонізує злочинна влада, яку автор називає внутрішньою окупацією. Роман (цитую) — «про агонію режиму, що конає у передсмертних судомах і тому скаженіє від безсилля, змітаючи все на своєму демонічному шляху».

Герой — чесний тележурналіст Олексій Мрія. Він симпатизує чесному кандидатові у Президенти, якого звуть Тарас Весна.

Мрія і Весна — прізвища з біса пишні, але до них згодом звикаєш. Так звикаєш, що можуть трапитись невеличкі курйози. Приміром, у героя питають: «Чого сумний?» Відповідає: «Весна в голову б'є!» І читач думає: «Боженьку, невже цей Весна може дати комусь по голові?!»

І лише потім до читача доходить, що весна — це просто весна, пора року так зветься. А Тарас Весна — це інше, це політик. За цим іменем він легко впізнається: адже не так багато у нас було «розумних сивочолих спікерів»!

Ну, хай буде Весна.

Зрештою, всі хороші люди в романі мають гарні імена, а всі погані люди — погані: олігарх Лиховій, районний начальник Тупий, прокурор Загребко (на класичний взірець «Глитай або ж Павук» — і цим усе сказано). Це не заважає впізнати в романі наших політиків (аж до Самого) та київських журналістів. Але, за всієї упізнаваності, вони на диво картонні, такі собі ходячі рупори, носії банальних істин. Вони ніби цитують самі себе — або з плівок майора Мельниченка, або з українських опозиційних газет. У самоцитуванні хороші персонажі мало відрізняються від поганих. Очевидно, авторові важливо було показати технологію нинішньої передвиборної драми, а не самих героїв драми. Тому лише кілька персонажів книжки — справді живі, як-от дід Яшко. Вони виписані Василем Іваниною так, що це нагадує нашу стару добру сільську прозу.

Та й головний герой, отой Мрія, теж має корені в тій самій славній прозі. Мрія невловимо нагадує безсмертного Чіпку, наївного правдошукача, котрий і досі тягне свою стару пісню «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»

Господи, та вже ж давно зрозуміло, що не ревуть, трясця їхній матері! Але Чіпка він і є Чіпка, хоч з телекамерою, хоч за чаркою «Наполеона» — а все одно Чіпка, зациклений на риторичних прокляттях запитаннях.

Цей тип українця-правдолюба не вміє додумувати, договорювати й дослухувати до кінця. Така у нього біда зроду. Ось балакають Мрія й дід Яшко. Дід каже: «Привели людей до загину, спохабили все чисте й святе — будьте добрі, отвічайте, не вертіться, як оте... сам знаєш що. В ополонці...»

Далі (увага!) автор пише, що після цих слів Мрію палив сором, бо такої, мовляв, оголеної правди він давно не чув!

І де ж тут та оголена правда, коли навіть не сказане невинне дитяче слово «гівно»? Ах, цнотливий просвітянин, улюблений онук Олени Пчілки й Ганни Барвінок...

Герой, бачте, червоніє од несказаних слів, як панночка. Але він при цьому — затятий правдолюб і правдошукач! Автор не раз підкреслює: коли Мрія про щось задумається, то думає про це «вдень і вночі». Але краще б він уночі іноді спав, ніж думати над банальностями. Ось такими хоча б: «Чи ж взячні діти збудують хоч колись своїм матерям-рятівницям велетенський пам'ятник, який височів би над усім світом?»

Так і хочеться спитати: братику, тобі мало в Києві над Дніпром здоровенної залізної баби? А на майдані Незалежності — ще однієї? Ще одну хочеш поставити? І це все, чого ти хочеш — після того, як переможеш на виборах клятих олігархів?

Власне, про що ми тут говоримо: про публіцистику чи про літературу? Якщо про публіцистику — то роман, мабуть, хороший, а головне — потрібний людям, бо офіційні провладні ЗМІ не скажуть і сотої частки тої гіркої правди, скільки її сказано в романі про нинішню ситуацію в Україні.

Але якщо говорити про літературу в її істинному значенні — то вже на другій сторінці роману натикаєшся на дивну суміш міліцейського протоколу з барвистим просвітянським сюсюканням. Ось Мрія їде машиною і, «перед тим, як сідати за кермо... почав проявляти він особливу пильність». І отак, «проявляючи особливу пильність», їде він до «рідного села, його колиски, що не полишає серця ні вдень ні вночі», і так далі.

Мова роману (і не лише персонажів, а й автора) свідчить, що в нашому суспільстві все це гірше, ніж думає собі Василь Іванина — агонізує не лише влада, а й щось набагато важливіше, агонізує сама сутність нашого самовідчування. Саме про це свідчать надто часті мовні деформації й неоковирності («стая лелек», «обдали спокоєм», «стидливі розваги», «понакують», «зірковий час» і «поки» — там, де українець сказав би «поки що»). Спишемо це на недогляд редактора — але що робити, коли герої «грайливо поводять очима», відмовляючись, приміром, від чарки горілки? Вони навіть падають «грайливо», коли в них влучає куля! Думаєш: хлопці, ви мужики чи вже ні? Чого ви крутитесь, як самі знаєте що? Добре, заради того, що книга «правдива», можна й це вибачити, але роман усе-таки про «нашого провідного журналіста». Якщо він (разом з автором) отакий у головному, в слові — то які тоді у нас «непровідні»? І куди приведе цей «провідний», коли Мрія і Весна переможуть?

Віталій ЖЕЖЕРА.

Свято пам'яті, свято спілкування

РЕПОРТАЖ

Військовий оркестр виконував джазове попурі. Музиканти, не припиняючи гри, злагоджено й чітко виконували хитромудрі піруети, котрі назвати стройовими вправами язик не повернеться.

Глядачі коментували видовище кожний зі своєї точки зору.

— Дивися, Петровичу, як у них хвацько виходить.

— У нас у полку оркестр не гірше грав, а от марширували чіткіше.

— Це вже точно, якщо комполку у Відні в 45-му таке побачив би, так під музику на «губу» і пішли б усім оркестром.

— Тоді часи інші були, а ці хлопці нічого, старанні...

І тут само поруч:

— Уяви, Воха, як мужики ковбасяться.

— А що, прикольно, мене теж плющить конкретно...

Відмінність лексики двох діалогів, звичайно, як, утім, і їх зміст, продиктовані різницею у віці, наявності життєвого досвіду, несхожістю доль. Перші двоє співрозмовників, коли були ледве старші за нинішніх тінейджерів, доклали, судячи з кількості нагород, чимало зусиль, щоб сьогодні Воха і його однолітки могли насолоджуватися життям і не думати про справжнє призначення зброї, віртуозне володіння якою демонстрували солдати почесної варти на столичному комплексі «Чайка» під час відкриття чергового етапу героїко-патріотичного фестивалю «Ветерани — молодь — майбутнє».

Утім, почалося свято в іншому місці. Вранці учасники міжнародного журналістського ралі «Київська осінь-2004», що цього року проходило в рамках фестивалю, проїхали проспектом Перемоги і поклали квіти до пам'ятників захисникам і визволителям Києва. Після церемонії покладання колона з кількох десятків автомобілів прибула на стадіон «Чайка», де відбувалася основна частина свята.

На справжній спектакль перетворилися показові виступи прикордонників. Бійці спецназу продемонстрували майстерність рукопашного бою і захоплення автомобіля з «порушниками», а виступ кошлатих прикордонників викликав особливу симпатію глядачів. Зіркою цієї частини програми став ягд-тер'єр Крош, що, поступаючися своїм чотириногим колегам за розмірами, спеціалізується не на погонях, а на пошуку вибухівки і наркотиків.

Крім того, усі бажаючі могли відвідати імпровізовану виставку екіпірування й озброєння бійців спецпідрозділів МВС, а також покуштувати солдатську кашу, зварену в польових кухнях. Ветерани цілком кваліфіковано оцінювали якість приготування і під традиційні сто грам ділилися спогадами про бої, що відгриміли, про друзів, яких з кожним роком стає дедалі менше. Загалом фестиваль удався.

Присутній на святі глава оргкомітету міністр Кабінету Міністрів України Анатолій Толстоухов на імпровізованому брифінгу зазначив важливість таких акцій, їх дійовість і можливість донести до молоді глибину подвигу і патріотичні традиції старших поколінь.

Другу частину свята трохи зіпсував дощ. Більшість глядачів залишила стадіон, не дочекавшись концерту і головної частини журналістських змагань. Але відсутність уболівальників і велика кількість води (вона загрожувала перетворити ралі на регату) на загострення боротьби не вплинули. Екіпажі, що представляли ЗМІ практично всіх регіонів України, а також два литовські журналісти продемонстрували високий клас керування. Переможці одержали призи від спонсорів ралі — компаній «Нафтогаз України» і «Просто страхування», а інші учасники акції — задоволення від напруженої боротьби і спілкування з колегами.

На знімках: старт міжнародного журналістського ралі «Київська осінь-2004» на столичній площі Перемоги; покладання квітів до пам'ятника визволителям Києва; бійці згадують дні, що минули...

Олег ДЕНИСОВ.
Фото автора.

БіляЕколо

Перетинчастокрилі трудівники

Найвідданішим шанувальником цих комах, точніше продукту, ними виробленого, був Вінні-Пух. Пам'ятаєте, як він намагався дістати жаданий мед!

Бджоли — одні з найдавніших мешканців нашої планети, які практично не зазнали мутації. Лише відточили майстерність до досконалості: стільники бездоганної форми, правильно прокладені маршрути для навігації, чіткий розподіл обов'язків у родині. Обережно спостерігаючи за їхньою роботою у вулику, можна навіть побачити бджолині танці! Ну а смак, колір і аромат справжнього меду непорівнянний із синтетичними підробками. Крім нього бджоли виробляють прополіс (бджолиний клей) і бджолину отруту. Ці речовини з давніх-давен використовують у народній медицині. Бджоли подружилися з людиною і співпрацюють на взаємовигідних умовах. Та у природі у них достатньо проблем. Бражник мертва голова (нині надто рідкісний) не проти поласувати медом, дістаючи його довгим хоботком. А є ще і «бджолиний вовк» (або філант). Це оса невеликого розміру, яка підстерігає бджолу дорогою до вулика, паралізує її і ховає в нірку. Інший ворог пасічників — бджолоїдка. Дуже красива, з яскравим оперенням, пташка, що гніздиться в обривах, теж охоча поласувати бджолами.

Але попри всі неприємності, зі світанком бджоли знову беруться до роботи...

Сергій ГЛАДКЕВИЧ.
Фото автора.

Отець Марк

оселився за Десною у руїнах Максаківського монастиря

Олексій Лугановський півтора року тому постригся в ченці і став ієромонахом Марком. Тридцятидворічний чоловік з 1990 року був паламарем при П'ятницькій церкві, навчався у Чернігівському духовному училищі. Чотири роки правив священиком. І ось вирішив підняти з руїн давній Максаківський монастир.

Від Чернігова півтори години їхали до Максаків. У селі зупинилися біля жінки, яка, побачивши ченця та кількох священослужителів, схвильовано почала оповідати про вчорашній сон.

— Я сіно ніби згрібала, — казала Олександра Кушніренко. — Аж тут побачила хрест і батюшку. Ну, ти ба: сон в руку!

Понтонною переправою перебралися через Десну. Ще здалеку побачили дзвіницю. Обитель розташована на високому пагорбі, звідки добре видно річку, луки, на яких місцеві селяни заготовляють сіно.

Будиночок ігумена зберігся порівняно непогано. Одна біда — у ньому немає вікон, дверей, грубки. Представники Чернігівської єпархії Київського патріархату, поки ми ходили по руїнах Спасо-Преображенської церкви, заміряли розміри вікон, дверей. До зими тут планують усе впорядкувати. Потім помолилися за відродження давнього монастиря, заснованого у XVI столітті. Він набув особливого розквіту за ігуменства святого Димитрія Ростовського, який у 1681—1682 роках замінив дерев'яний частокіл обителі на оборонний мур заввишки 4,26 метра за товщини 1,15 метра. Святитель почав тут писати славнозвісні «Четьї-Мінеї».

Але ж тепер тут роботи — непочатий край! Ділюся своїми сумнівами з ченцем. Він налаштований оптимістично:

— Я думаю, що Олександр Омельченко допоможе.

— А він знає про цей монастир?

— Гадаю, почує. Він багатьом монастирям, церквам допомагає. Ще надіюся на інших благодійників. З їхньою поміччю і відбудуємо славну обитель.

Що ж, як то кажуть, у кожного свій хрест. Хоча важко уявити людину на самоті з цими руїнами і бур'янами. Та вибір зроблено. Мужній і відвертий. Можливо, поява отця Марка на цьому придеснянському пагорбі стане позначкою нової віхи в історії Максаківського монастиря — часом відліку відродження обителі.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Менський район
Чернігівської області.

На знімках: ножівка — потрібна річ у відродженні монастиря; залишки дзвіниці; незабаром тут усе зміниться; дорогою до монастиря.

Фото автора.

Чекав лікаря... п'ятдесят діб

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

Іван Тихонович Беркут воював з перших днів Великої Вітчизняної війни. Мав бойові нагороди, був поранений, отримав інвалідність першої групи. На схилі віку фронтове життя далося взнаки, йому зробили складну операцію і, оскільки він жив окремо, син Микола забрав батька до себе.

— Усе за законом, — каже Микола Іванович, —виписав, прописав, перевів пенсію, йому зберегли всі пільги. Але полегшити батькові страждання мені було не під силу.

За словами Миколи Івановича, після операції 90-річний батько потребував постійної, регулярної допомоги лікаря. Інакше відчував нестерпні болі, Беркут-молодший викликав з лікарні спеціалістів.

— Конфлікт з лікарями почався після того, як у мене відверто почали вимагати хабаря, — продовжує Микола Іванович. — Якось батькові стало зле, я викликав лікаря, але він не прийшов ні того дня, ні наступного. На четвертий день після виклику я сам повіз хворого до лікарні, ліфт не працював, то я на плечах заніс батька у відділення. І знаєте, яка була реакція лікаря-уролога на мою появу? Він мені сказав: «Я за сто двадцять п'ять гривень зарплати панькатися з твоїм дідом не буду!».

В обласне управління охорони здоров'я звертався двічі. Просив, щоб вплинули на Царичанську райлікарню, щоб прислали лікарів. В одне з моїх навідувань якась працівниця запитала, чому на мої виклики ніхто не хоче їхати. Я відповів, що вимагали хабаря, а я не дав. А вона й каже, не дивлячись в очі: «Ви знаєте, вони й справді мало отримують, отож як хочете, платіть, це ваша справа».

Спеціально створеною комісією лікарні було перевірено скарги інваліда Великої Вітчизняної війни першої групи Івана Тимофійовича Беркута про ненадання йому належної медичної допомоги.

Ось витяг з наказу головного лікаря Царичанського району А. Репки від 24.07.2000 року: «Під час розгляду скарги в медичному обслуговуванні виявлено ряд грубих порушень... Після операції хворий не взятий на облік. Без поважних причин лікарем-урологом поліклініки Марченком Г. І. ні в день виклику, ні в наступні дні хворий не обслуговувався. Лікар-терапевт Городецька В. І. протягом півтора місяця відвідала хворого всього один раз. Заступник головного лікаря з поліклінічної роботи Гаража В. О. не контролювала роботи з обслуговування викликів...».

Цим самим наказом усім винним оголошено догану, а також головний лікар узяв на контроль медичне обслуговування інвалідів війни в районі.

Але...

— Якось «швидка» приїхала аж... через п'ятдесят діб після виклику, — продовжує свою сумну розповідь Микола Іванович. — Я всюди писав і в лікарню телефонував, просив допомоги, в мене все зафіксовано, ось виклики записані... І лише після того, як звернувся до Президента України, біля батька зібралися всі районні лікарі.

Коли помер Іван Тихонович, син звернувся до міського суду з позовом до Царичанської районної лікарні про стягнення на його користь десяти тисяч гривень моральної шкоди. Микола Іванович посилався на те, що його батькові, інваліду Великої Вітчизняної війни, свідомо відмовляли в наданні медичної допомоги, і в прискоренні його смерті є пряма вина лікарні. Рішенням Царичанського районного суду М. Беркуту в задоволенні позовної заяви відмовлено.

Колегія суддів судової палати з цивільних справ апеляційного суду Дніпропетровської області встановила, що «дійсно мало місце грубе порушення медичного обслуговування І. Т. Беркута... Колегія суддів вирішила стягнути з Царичанської районної лікарні на користь Беркута Миколи Івановича моральну шкоду в розмірі 825 гривень».

Останнє слово сказав суд. Винні покарані, звільнені з посад, і можна ставити в цій історії крапку.

Але...

У травні цього року до «Голосу України» надійшла скарга на Царичанську районну лікарню про незадовільне обслуговування інваліда Великої Вітчизняної війни І. Беркута. Редакція провела розслідування, отримала відповіді і з Міністерства охорони здоров'я, і з обласного управління охорони здоров'я. Відповіді отримав і Микола Іванович Беркут. А 21 серпня 2004 року Микола Іванович знову пише листа. Цього разу — на Верховну Раду.

Беркут-старший нині найбільше заслуговує спокою, адже 14 червня 2002 року Іван Тихонович помер, а син і далі пише про нього в теперішньому часі.

...У переддень шістдесятиріччя Перемоги у Великій Вітчизняній війні віддамо належне живим. Але і тих, хто втратив життя і здоров'я, не маємо права забувати.

Марія ДАВИДЕНКО.

Дніпропетровська область.

P.S. Тему соціального забезпечення інвалідів Великої Вітчизняної війни буде продовжено на сторінках «Голосу України».

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Привіт з-за океану

Телевізор із супутниковою антеною, холодильник, пральна машина, рушники, білизна, солодощі — з такими подарунками завітала до медико-реабілітаційного центру для самотніх непрацездатних людей, що в селі Даньшівці Рогатинського району, пані Любов Паньків із Канади. Привезла вона їх від свого свекра Ярослава Паньківа, який нині проживає в Монреалі, але родом із Рогатина. Час від часу підсобляють старенькім не лише іноземці, а й свої — селянська спілка «Уїзд», магазин «Сузір'я» з Рогатина. Світ не без добрих людей.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Зернина до зернини — на діагностичний центр

У Радивилівському районі Рівненщини оголошено толоку з метою зібрати кошти на облаштування на базі Радивилівської центральної районної лікарні сучасного діагностичного центру.

Принцип толоки такий: кошти акумулюватимуться шляхом добровільної передачі частки вартості оренди паїв жителями району. Тобто кожен власник паю пожертвує на цю добру справу в середньому по 20 кілограмів збіжжя. Першими долучилися мешканці Добриводської, Сестрятинської та Пустоіванівської сільських рад. Адже вважають, що маючи власний діагностичний центр, економитимуть час і кошти, які досі витрачали на дорогу до Рівного, щоб там провести медичне обстеження.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Рівненська область.

Приватні п'явки

П'явок вирощує у своєму помешканні на дев'ятому поверсі багатоповерхівки Володимир Болотін. Нині їх у нього майже 30 тисяч! За півтора місяця буде 50 тисяч!

Про зцілювальні властивості п'явок Володимир Мойсейович знав ще з дитинства, яке пройшло у Прилуках: сусідка знімала ними головний біль у свого чоловіка — колишнього фронтовика. На початку 2000-го за дозволом Міністерства екології В. Болотін, зробивши певний фінансовий внесок у держбюджет, відловив в одному з боліт Придесення 2000 п'явок. І сьогодні він чи не єдиний в Україні володар унікальної колекції кровососів.

На жаль, у Чернігові поки що гірудотерапія — лікування медичною п'явкою — тільки у зародковому стані. Практикують її здебільшого в міській лікарні №3. Там уже лікують п'явками бронхіальну астму, серцево-судинні захворювання, артрит, жіноче безпліддя, тромбофлебіт, остеохондроз. Співпрацюють з Болотіним, бо його підопічні не спричинюють алергії.

— Але люди більше довіряють таблеткам, ніж п'явкам, — каже Болотін. — А насправді їхні зцілювальні можливості дуже великі. По-перше, смокчучи кров, п'явка поліпшує кровообіг в ушкодженому органі. Адже ліки, наприклад, розчиняються у всьому організмі — якусь його частину лікують, а решті — найчастіше шкодять. А тут усе максимально діє на оздоровлення ураженого хворобою місця. По-друге, її слина, потрапляючи в організм, дає значний лікувальний ефект. П'явка вприскує у кров дуже корисні речовини, які не можуть замінити заводські пігулки, зокрема гірудин. Він сприяє розчиненню крові, що дуже важливо для людей, які перенесли інфаркт, інсульт. По-третє, п'явки поліпшують склад крові й підвищують імунітет, убивають інфекцію. По-четверте, вони відчувають і самі знаходять на тілі людини біологічно активні точки і впливають на них так само, як голкотерапевт.

— П'явки у нашій сім'ї лікують щитовидну залозу, гінекологічні захворювання, — продовжує В. Болотін. — Особливо вони незамінні, коли з'являються шкіряні хвороби, післяопераційні проблеми. Дуже легко лікують гайморит.

Володимир Мойсейович бідкається: у медичних закладах прихильно ставляться до його починання і користуються вже його п'явками, але надати хоча б дві кімнати для утримання більш як сотні трипетрових банок із живністю поки що не спромоглися.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

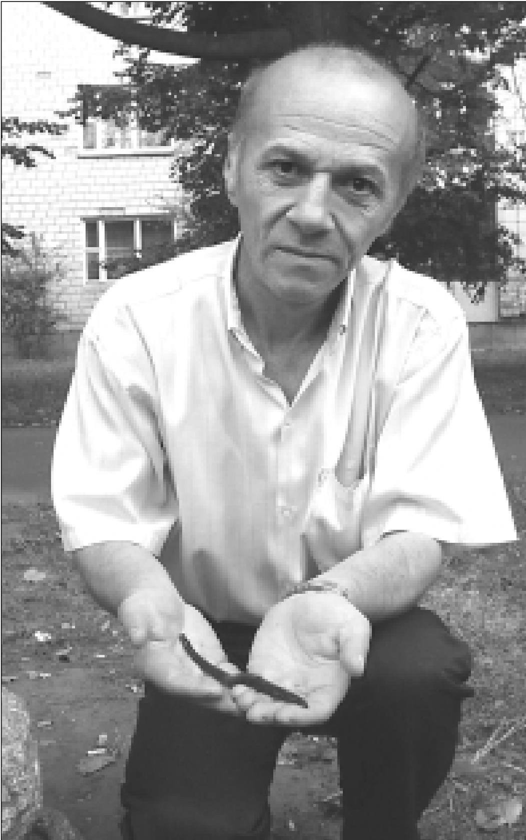

Фото автора.

На знімку: Володимир Болотін з маткою-п'явкою.

Син відмовився від II групи інвалідності...

Прочитала публікацію «Несолодке буття», вміщену в «Лікарняному листку». (У статті йшлося про досягнення вітчизняного виробника інсуліну київського заводу «Індар». — **Ред.**). Читаю уважно все, що стосується цукрового діабету, бо я — мати дитини, яка п'ятнадцятий рік хворіє на діабет. Захотілося дещо «підправити» в цій розповіді про «історію хвороби», інформацію для якої вам надали високопоставлені люди. Вони розповіли, як має бути, а я — як є насправді.

Неправда, що всіх хворих безплатно забезпечать інсуліном. Наша сім'я вже шостий рік купує інсулін фірми «Ново Нордікс» (Данія) за власні кошти. Чому? Бо нашого сина лікар під письмову розписку попередив, що він буде отримувати київський інсулін. Я бачила, що робилося з сином, коли він щомісяця отримував інсулін, який був у наявності в лікарні, а не той, що треба. Тому не могла не піти ще на один експеримент. Я знаю, як переводить на інший інсулін і цьому передує встановлення нової дози. А сина просто попередили, що з наступного місяця він отримуватиме інший препарат.

Із публікації дізналася, що, як з'ясовується, бюджет повинен відшкодувати наші витрати (всі оригінали чеків маємо). І вірю, і не вірю цьому.

Є ще одна проблема. Лікар виписує рецепт на безкоштовний інсулін лише на місяць, якщо вмовити — на два. Ми живемо у великому місті. Для отримання рецепта потрібно згаяти день-два, щоб вистояти черги, обійти кабінети, вислухати всі «побажання». Невже вже цукровий діабет лікується, що мужі від галузі здоров'я бояться дати зайву дозу інсуліну?

Наша держава не зацікавлена в здорових і щасливих громадянах. Ній вкрай потрібно, щоб діабетика щомісяця численна група причетних людей до цієї проблеми товкла, била по голові словами, що він хворий. І тому ми купуємо ліки сину. З цієї причини син відмовився від II групи інвалідності, а ще приховує свою хворобу на роботі. Він хоче жити, як усі.

Неправда, що всім підходять інсуліни заводу «Індар». Я знаю приклади, коли вживання київського інсуліну призвело майже до повної втрати зору. Я не заперечую досягнення вітчизняного виробника. Але ж не нав'язуйте всім те, що комусь не підходить. Краще досліджуйте такі випадки (не за рахунок батьків!)

Спасибі вам за публікацію «Несолодке життя». В ній я знайшла для себе дещо нове, а саме: без згоди пацієнта не можна проводити терапевтичну заміну препарату, про обов'язкове забезпечення вітчизняним препаратом безплатно і про можливість відшкодування витрат під час індивідуальної закупівлі інсуліну. Спробую тепер відновити нарешті права мого сина.

Прошу вас не вказувати мого прізвища, щоб не нашкодити сину. Він уже двічі втрачав роботу через свою недугу. Вважаю значним досягненням нашої сім'ї, що він живе повноцінним життям, не вважає себе хворим. Захворів школярем у тринадцять з половиною років. Проте успішно закінчив школу, коледж, університет, працює і не комплексує. Щоб усе це мати, нам довелося пережити багато, витримати не одну війну з інструкціями і чиновниками. А ще з громадською думкою і з самим собою. Ні, ми не зневірилися, не тримаємо зла. Ми раді, що витримали, що не зламалися.

С. Д.

Миколаївська область.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ОГОЛОШЕННЯ

Правління
ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА «ГЕЯ»

Повідомляє, що 13 листопада 2004 року об 11.00 за адресою: м. Київ, вулиця Магнітогорська, 1 відбудуться загальні збори акціонерів.

Порядок денний:

1. Затвердження результатів діяльності товариства за 2003 рік.
2. Переобрання Голови Правління ВАТ «ГЕЯ».

Реєстрація акціонерів та їх представників буде проводитись з 10.00 до 10.50 13 листопада 2004 року.

Для реєстрації на загальних зборах акціонерів необхідно мати при собі документ. Що посвідчує особу акціонера або його представника, довіреність на право участі в загальних зборах - для представників акціонерів.

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) постановою від 10.09.2004 року у справі №18/20-21/159 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно Товариства з обмеженою відповідальністю «МАСА Інвест Груп» (код ЄДРПОУ 25479096, 69035, м. Запоріжжя, вул. Рекордна, 31).

Ліквідатором призначено Мартиненко Н. М. (ліцензія АА № 783173 від 14.05.2004 р., адреса: 69057, м. Запоріжжя, вул. Перемоги, 131, тел. 13-50-45).

Господарський суд Черкаською області (18005, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) постановою від 31 серпня 2004 року по справі № 14/1343 визнав банкрутом і розпочав ліквідаційну процедуру щодо ВАТ «Кононівське ремонтно-транспортне підприємство», ідентифікаційний код 00908567, адреса: 19810, ст. Кононівка, Драбівський район, Черкаська область.

Ліквідатором призначено Назеренко Сергія Анатолійовича (18000, м. Черкаси, вул. Добровольського, 3/1, кв. 25, тел. 8(0472)43-22-93, моб. тел. 8(050)464-03-04).

Господарський суд міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б.

Постановою по справі 23/360-б від 14.09.2004 р. визнав банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Укрбудтрестсервіс» (адреса: 04074, м. Київ, вул. Лугова, 9. Код ЄДРПОУ 23716907), рах. 26007101911 в ТОВ «Артем-Банк», м. Київ, МФО 300885, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Плющакову Валентину Миколаївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

УТОЧНЕННЯ

В оголошенні про банкрутство ПСП «Мохначинівське», надрукованому в № 177 за 23.09.04 р. слід читати: «Моначинівське»... с. Моначинівка». Далі — за текстом.

Господарський суд міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б, постановою по справі № 23/359-б від 14.09.2004 р. визнав банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «ІТА» (адреса: 03083, м. Київ, вул. пр-т Науки, 52, код ЄДРПОУ 24732305), рах. 260070011822 в ЗАТ «Український кредитний банк» м. Київ, МФО 321701, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Плющакову Валентину Миколаївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суд м. Києва.

Господарський суд міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б, Постановою справі № 23/361-б від 14.09.2004 р. визнав банкрутом приватне підприємство «Сервіс-плюс» (адреса: 04080, м. Київ, вул. Фрунзе, 123 літ. «А», код ЄДРПОУ 31813386), рах. 26000300276101 в АКБ «ТАС-Комерцбанк», МФО 300164, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Плющакову Валентину Миколаївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) порушив справу № 23/362-б про банкрутство ТОВ «ВП Спецавтоматик» (м. Київ, Кловський узвіз, 18, код за ЄДРПОУ 32046931. Рах. 26007282731 в ФДК ВАТ «Інпромбанк», МФО 322863). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Щербаня О. М., ліцензія № 047812, від 19.10.01, поштова адреса: 01030, м. Київ-30, а/с 157.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 15.09.2004 р. по справі № 43/609 визнано банкрутом ТОВ «Магнето-Інвест» - м. Київ, узвіз Володимирський, 4 літ.»В», код 32827316 та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Лецкана В'ячеслава Львовича, ліц. Серії АА № 419239 від 21.10.02.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Згідно рішення загальних зборів акціонерів ВАТ «Номінал» оголошується конкурс з продажу виробничого корпусу «Комплект II М» з прибудованим адміністративно-побутовим корпусом (АПК).

Корпус «Комплект II М» - 2-а поверхи, загальна площа - 6323,6 кв. м.

АПК - 3-и поверхи, загальна площа - 1341,9 кв. м.

Підвал під АПК - загальна площа - 363,6 кв. м.

Будівля розташована у м. Волочиську на межі Хмельницької та Тернопільської областей. Поблизу будівлі проходить автомагістраль Львів-Київ та Південно-Західна залізнична колія.

Місце знаходження: 31200, ВАТ «Номінал», вул. Фрідрихівська, 10, м. Волочиськ, Хмельницької області.

Контактний телефон: (03845) 2-12-26; 2-13-01, телфакс (03845) 2-19-59.

Постановою господарського суду Хмельницької області № 13/80-Б від 20 серпня 2004 року визнано банкрутом сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Райдуга» с. Велика Шкарівка Шепетівського району Хмельницької області (ЄДРПОУ 03787147) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кунашенко В. І. (ліцензія № 783088 від 19.04.2004 р.) Хмельницької області м. Шепетівка, вул. Шешукова, буд. 10, кв. 30, тел. (8-03840) 5-49-45.

Господарський суд Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) постановою від 22 квітня 2004 р. по справі № 5/585-03 визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційна фірма «Аква» (23000, Вінницька область, м. Бар, вул. Р. Люксембург, 72, р/р 26006301536 9 в Філії «Вінницьке центральне відділення» Промінвестбанку, м. Вінниця, МФО 302571, код ЄДРПОУ 30870690) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Денисенко Віктора Михайловича (03113, м. Київ, проспект Перемоги, 57, (10 поверх), ліцензія АА 485267 від 09.04.2003 р.).

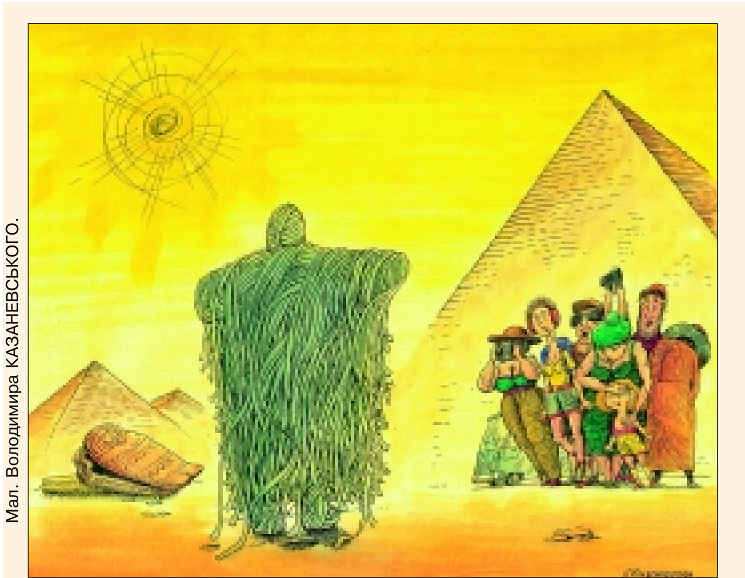
Господарський суд Житомирської області (10002, м. Житомир, майдан Путятинський, 3/65) порушено справу № 3/106 «Б» про банкрутство Селянського фермерського господарства «Крок» 13651, с. Березянка, Ружинський район, Житомирської області, код ЄДРПОУ 30923369, р/р № 260003679 у Ружинському відділенні Житомирської дирекції АППБ «Аваль», МФО 311528).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Данилюка Сергія Борисовича ліцензія АА № 783067 від 14.04.2004 року.

Адреса: Житомирська обл., м. Коростишів, вул. Більшовицька, 111-А. кв.5.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Від ведучої

Звідки що береться? Скажімо, із нашої землі можна викопати добрячу картоплину, а можна — давньогрецьку амфору, з якої пив вино ще Овідій. У старих стінах можна зберігати боєприпаси, а можна — картини, і в тих самих стінах можна показувати оперету, а можна торгувати каструлями. Хоч би як ви до цього всього ставилися, зрозуміло одне — перш ніж Щось візьметься Звідкись, хтось (може й ми самі) мав заховати його там. Тож не питайте — «Звідки?» Краще запитати — «Хто?»

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

Монета з Ніконія (5 століття до н. е.).

Бездонний Ніконій

ЗНАХІДКИ

Певно, не я один, а й мої ровесники з села Роксолани на березі Дністровського лиману, в дитинстві могли зробити цінний внесок в археологію! Бо на прибережних кручах чи у лимані ми знаходили дивні монети, за які, однак, не можна було купити цукерок, тому ми жбурляли їх назад у лиман. А в глиняних кручах викопували бронзові фігурки, що годилися, здавалось, лиш на грузила для вудок. А то з сусідом-ровесником у печері знайшли чудний жбан (то була, тепер знаю, антична амфора) і віддали його, за кілька зелених яблук, бабусі Ганні, й вона в ньому тримала олію...

Звідки нам було знати, що всі оті знахідки — безцінні? І що виявлено їх там, де колись стояло античне місто Ніконій, про що писали Птолемей та інші автори. Але тільки в 1957 році, коли я вже служив в армії, прийшли на кручі на околиці мого рідного села археологи на чолі з доцентом Мусієм Синициним, щоб почати розкопки.

От і почали копати. Нині в Одеському археологічному музеї НАН України — тисячі цікавих знахідок, виявлених за 47 років наполегливої праці археологів на придністровських кручах. Щойно завершений літній сезон додав ще близько 400 фрагментів пам'яток античної культури — уламків червонолакових посудин, бронзових фігурок, монет. Дещо із знайденого науковці відносять до фрагментів виробів знаменитого грецького майстра Доріса.

— Є й справжній скарб, — каже керівник експедиції, завідувачка відділу археологічного музею, кандидат історичних наук Наталя Секерська, — неушкоджена амфора, яка пролежала в землі 2,5 тисячі років.

Наталя Михайлівна **(на знімку)** ще студенткою Одеського держуніверситету пройшла археологічне хрещення саме в отій першій експедиції під Роксоланами, організованій Мусієм Сергійовичем Синициним. І відтоді не полишає її любов до Ніконія. Вона знає про античне місто, мабуть, більше від будь-кого. Ще 15 років тому видала в Києві цікаву книгу «Античний Ніконій і його округа в VI—IV століттях до нашої ери», звідки тепер науковці й шанувальники старовини можуть черпати інформацію не тільки про античне місто, а й про тогочасне Північно-Західне Причорномор'я, про те, як стародавні греки займалися тут землеробством і скотарством, ремеслами і торгівлею, яку мали культуру.

Чимало знахідок з Ніконія — справжні мистецькі шедеври. Як не замилуватися, приміром, граціозною різнокольоровою чашею із зображенням бога вина Діоніса. Вражають філігранно вирізьблені кістяні фігурки людей і тварин. Витворами мистецтва є й чимало древніх монет. А з якою любов'ю виготовлялися предмети побуту, що має такі незвичні й приємні форми...

Утім, археологи впевнені: попереду ще чимало відкриттів, і навіть сенсаційних. І не лише на верхній терасі древнього міста, де зараз ведуть розкопки, а й в Дністровському лимані, куди сто літ тому обвалилася нижня тераса Ніконія. Хотіли «колупнути» дно, але воно надто замулене. Потрібні відповідні кошти і техніка, на що дуже сподіваються археологи.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса — Роксолани.
Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

Цього дня

■ 1655 р. Військо Богдана Хмельницького завдало поразки полякам у битві під Городком. Початок облоги Львова. ■ 1739 р. Белградський договір між Росією і Туреччиною. До Росії відходили Азов, Запорожжя, землі між Південним Бугом і Сіверським Дінцем. ■ 1845 р. Народився Іван Карпенко-Карий. ■ 1904 р. Народився Микола Островський («Як гартувалася сталь»). ■ 1926 р. Закрито як монастир Києво-Печерську лавру і перетворено на музей-заповідник. ■ 1929 р. Народився хоровий диригент Віктор Іконник. ■ 1941 р. У Москві розпочалась нарада представників СРСР, Великобританії і США з питань воєнного співробітництва. Підписано протокол про взаємні поставки.

БРАВО

«Рекорди Волині»

Вочевидь, це єдина в країні книга, яка фіксує визначні досягнення однієї з областей

Зібрав все «най..., най...», систематизував матеріал і підготував до друку мешканець невеликого поліського райцентру Любешів Петро Кравчук.

Перший випуск вийшов 1993 року невеликою брошурою. В 1999 році «Рекорди Волині» побачили світ удруге. Обсяг зріс у чотири рази. Нині автор підготував до друку вже третє видання, яке, на його думку, має стати своєрідним підсумком життя краю в другому тисячолітті.

Хіба нецікаво, що найбільшого сома на Волині спіймали на озері Світязь? Важив він 75 кілограмів, а його довжина перевищувала два метри.

Найбільший скарб на Волині — вагою понад 50 кілограмів — знайшли біля села Боровичі Горохівського району 1928 року. В ньому було 1500 римських монет I—III століть нашої ери, золотий римський медальйон і дві срібні посудини, в яких зберігалися ці дорогоцінності. Найменшу на Волині скрипку виготовив 1977 року народний умілець з Любешова Валентин Поліщук. Довжина інструмента, змонтованого у вишневій кісточці, трохи більш як шість міліметрів. Мініатюрну скрипку зроблено без лупи і мікроскопа.

Небувалий врожай видала цього року картопля сорту «Слов'янка» української селекції на полях Волинського інституту агропромислового виробництва, що в селищі Рокині Луцького району. Кожен її гектар давав по 1250—1280 центнерів бульб. Вага найбільшого коренеплоду становила 1360 грамів. Ці досягнення Петро Кравчук зафіксує в третьому випуску книги «Рекорди Волині».

Цікаво, що Петро Авксентійович не є професійним літератором і донедавна працював директором Зарудчанського силікатного заводу. А збирати різноманітні цікавинки розпочав ще коли навчався у Львівському технікумі зв'язку.

Єдине засмучує автора: його титанічна праця із збирання матеріалів для книг про рекорди майже нікому не потрібна. А самому йому, зі своїми мізерними коштами, важко видавати свої праці. Так, чудово проілюстроване повнокольорове друге видання «Рекордів Волині» віддруковане тиражем лише 500 екземплярів, тоді як автор планував видати книгу принаймні тритисячним накладом. Тому і стала вона з перших днів бібліографічною рідкістю. Тож сподівається Петро Кравчук на підтримку. Писав листи майже всім прем'єр-міністрам, а також обом президентам. Поки що отримував лише відписки.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.
На знімку: тут однієї картоплини достатньо, щоб приготувати страву для чотирьох чоловік.

Фото Миколи ЗІНЧУКА.

Вони за нами скучили

Фото агенції «Прес-КІТ».

Відкрито ювілейний сезон у столичному театрі оперети: у грудні йому виповнюється 70 років.

Кажуть, Гранд-опера у день відкриття сезону збирає майже два мільйони доларів! У нас квитки, на жаль (чи на щастя), вельми дешеві, однак бачили б ви, як у день відкриття сезону був заповнений зал!

Уже півроку театр очолює новий керівник Богдан Струтинський, який обіцяє (і намагається) вивести колектив із певного застою та шлейфа скандалів, не завжди творчих. Оновлюють репертуар і оснащення, втановлене ще в сорокових роках; тривають переговори з урядом Японії про отримання гранту на заміну освітлювальної апаратури. Вперше за багато років оперета виїхала на гастролі, де збирала аншлаги, — дуже вже скучили жителі Луцька та Рівного за цим чудовим мистецтвом. Та й сама оперета скучила за доброю публікою. У планах на майбутнє — відкрити при театрі студію. Викладатимуть там справжні майстри цього іскрометного жанру. До речі, це єдиний театр оперети в Україні, але чомусь без академічного статусу.

А відкривали сезон великим гала-концертом за участю провідних артистів театру. Було показано уривки з «Летючої миші», «Принцеси цирку», «Фіалки Монмартру», «Весілля у Малинівці».

Анна БОЙКО.

На знімку: дует баби Мані й моряка з вистави «Таке єврейське щастя». В ролях — Тамара Тимошко та Володимир Богомаз.

Чи любите ви бринзу?

БОЙКІВСЬКІ ЕТЮДИ

Мені зовсім не хотілося б завершувати «Бойківські етюди» на песимістичній ноті. Зрештою, світ різнобарвний і чудовий навіть тоді, коли твої плани летять шкереберть. Прогулюємося з Іриною Трускавцем, насолоджуємося благами курорту. Як чудово грають біля бювета вуличні музиканти! А ось — молодий чоловік тримає велетенського пугача на плечі. З птахом можна сфотографуватися — за дві гривні. Не можу відмовити собі в такому задоволенні. Пугач Філя чудово позує перед об'єктивом. Чим не радість?!

Та ось мій погляд зачепився об пухнасті білі баранячі шкури, що їх хлопці розклали біля центральної алеї. Я мала необережність суто із «спортивного» інтересу погладити пухнасту шкуру і ... вмить потрапила в бойківські лабети. Мене вже не відпустили. І переконали: якщо спати на цій шкурі, змащеній природним ланоліном, суглоби й кістки завжди будуть здорові. Здається, вони говорили ще про якісь проблеми, котрі неодмінно зникнуть, якщо заприятелювати з бараном. Моя Ірина додала, що вона сама залюбки спить на такій шкурі й почувається чудово.

Одне слово, до Львова я поїхала з великою торбиною. Баранячу мені віддали дешево — за 150 гривень (у Львові такі шкури коштують 250 грн.) та ще й у кредит. Запаковуючи покупку, я покрутила носом і поцікавилася у хлопців, чи вивітриться згодом цей, гм, специфічний запах? Вони відповіли на запитання запитанням:

— А ви любите бринзу? Вона пахне так само.

Так, мені дуже смакує овеча бринза, а, отже, — все гаразд. Щоправда, у маршрутці я запідозрила, що не всі люблять бринзу. А дехто, можливо, не любить її категорично, бо інакше чому б у пасажирів бусика так нервово тремтіли ніздрі? Але це — їхні проблеми. На всяк випадок я вмостила шкуру на коліна і навіть зіперлася на неї, щоб позбавити недобрі думки своїх супутників. Зрештою, поїздка від Трускавця до Львова триває лише півтори години. А якщо вони комусь видалися вічністю, я не винна. Вдома я розстелила барана на килимі. Яка розкіш! Вночі вмостилася на ту шкуру «по науці», тобто без простирадла. Експеримент не вдався — не змогла заснути. Врешті застелила баранця. Мені наснилися «віщі» сни: отара овець на гірській полонині, а я — під копицею сіна з ноутбуком на колінах (його у мене насправді немає, але наснитися може всяке. — **Авт.**). Прокидаюся мокрою від перегріву. Очевидно, бараняча шкура не передбачена для сну теплої літньої ночі.

Квапливо під прохолодний душ, і там мене приголомшує жахливе припущення: а що, коли ланолін всмоктався в мою власну шкіру? Недарма я вже не відчуваю запаху бринзи, призвичаїлася. Того дня я мала пресконференцію. А що, коли у моїх колег затремтять ніздрі, як у пасажирів маршрутки? Щедро бризкаю на себе парфумами й несу баранця на горище. Нехай він відпочине там до зими. Зрештою, мої суглоби цілком здорові. І як це бойкам вдалося «замакітрити» мої мізки ланоліном, начебто вкрай необхідним для мого здоров'я, благополуччя, щастя в особистому житті й великих успіхів у творчості.

Утім, я не шкодую. І навіть тішуся, що внесла дещицю в добробут якоїсь бойківської родини, котра вирощує баранів. А головне — у розвиток могутньої філософської течії: «Як ся добре вперти, можна і не вмерти».

Зрештою, «Карпатилленд» можна збудувати й на дачі. Привезу камінців і зроблю там «карпатську гірку». Тим паче що моя ділянка уже нагадує ліс. Тут не хочуть рости фруктові дерева, зате чудово прижилися дві смерічки й сосна. У цьому «лісі» взимку оселилися зайці. Потім сусіди мали до мене претензії: мовляв, «мої» зайці погризли їхні яблуньки. Внаслідок успішних дипломатичних переговорів я переконала сусідів, що кожна «сторона» має право на індивідуальну політику до флори й фауни: одні викохують зайців під смереками, інші — колорадських жуків у картоплі.

То як же бути з «єрусалимом»? А він — зі мною. І зовсім необов'язково купувати чужу хатинку в горах...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Сколе—Турка—Львів.
На знімку: автор і асистент.
Адреса корпункту: 79026, Львів, вул. Стрийська, 76-в, кв.13. Тел. 238-76-26.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011175.   1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»